

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ
ОДЕЉЕЊЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
К-По₂ бр.45/2010

ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА

Са главног претреса од 10.12.2010. године

УТВРЂУЈЕ СЕ да су на наставак главног претреса приступили:

- заменик тужиоца за ратне злочине Небојша Марковић,
- оптужени Зоран Вукшић, Слободан Стригић, Бранко Хрњак и Велимир Бертић,
- браниоци, адв. Ивана Томовић, адв. Бјелетић Радмила, адв. Мирослав Перковић и адв. Ашковић Трифун.
- Сведоци ЈОСИП ГОРУП и МАРКО МАРИЋ.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се данашњи главни претрес НАСТАВИ.

Претрес је јаван.

Претрес СЕ НАСТАВЉА испитивањем сведока ЈОСИПА ГОРУПА.

НАСТАВАК ДОКАЗНОГ ПОСТУПКА

ИСПИТИВАЊЕ СВЕДОКА СВЕДОК-ОШТЕЋЕНИ ЈОСИП ГОРУП

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нека уведу сведока Јосипа Горупа..

Адв. БЈЕЛЕТИЋ РАДМИЛА: Господине председниче, само ако дозволите да Вам се обратим. Ја бих Вас замолила да у 10 и 15 напустим судницу, замењиваои ме колега Перковић, нема колизије међу нашим клијентима. Ја бих се вратила, уколико не завршите, пошто идем само на кратко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Адв. БЈЕЛЕТИЋ РАДМИЛА: Хвала најлепше.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан, господине Горуп.

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Горуп, Ви сте овде позвани у својству сведока. Ја ћу Вам сада узети Ваше личне податке, Јосип Горуп, од оца?

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Стјепана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рођени сте када и где?

Сведок ЈОСИП ГОРУП: 01.11.1967. место Брањин Врх.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је општина или?

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Бели Манастир.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Бели Манастир. По занимању сте?

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Економиста, виша стручна спрема, али нисам никада радио у струци, радио сам као полицајац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Као полицајац сте радили. Сада сте запослени или?

Сведок ЈОСИП ГОРУП: У мировини сам од 2003.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Место боравишта, где сада живите?

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Бели Манастир, Краља Звонимира 91-а.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде се води поступак против четири лица – Зорана Вукшића, Слободана Стригића, Бранка Хрњака и Велимира Бертића, због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва и то за временски период од августа 1991. године до краја исте године, догађаји су у Белом Манстиру. Стављено им је на терет вршење противзаконитог затварања, повређивања телесног интегритета, примењивање мера застрашивања, терора и мучења и нечовечног поступања, као и убиства појединих цивилних лица.

Ви сте овде у својству сведока, дужни сте да говорите истину, давање лажног исказа је кривично дело за које је прописана казна затвора. Исто тако, не морате да одговарате на питања која би Вас и Ваше блиске сроднике могла довести до тешке срамоте, односно кривичног гоњења. То Вам је јасно?

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде испред Вас је текст заклетве, па је само прочитајте.

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан, говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато, нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисам Вас питао, да ли познајете ова лица која сам Вам навео?

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Познајем Вукшића, познајем Векца, уствари, Бертића, јел и сада ко је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Слободан Стригић и Бранко Хрњак?

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Можда једино овако да их погледам. Не, једино Векца и ово мислим да је Жућо, нисам га видео, такозвани, а ово је Векац.

Сведок упозорен, опоменут, изјави:

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Опростите што се изражавам у надимцима, тако сам их знао пре рата и за време.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми ћемо констатовати после. Ви сте овде дали један исказ који ми поседујемо, који нам је достављен из Хрватске, али не видимо датум када је он дат, ни где.

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Више пута сам давао исказ по овом питању.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми имамо само један, ја мислим да је ово из 1990. и неке године, јер тада сте рекли да сте били криминалистички службеник, немамо где је дат, али добро. Испричајте шта знате о том догађају, шта се десило, шта је Вама познато, да чујемо.

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Када сте то већ споменули, исказ сам један давао на Опћинском суду у Белом Манастиру, иако мислим да је био жупанијски судач, јел, али због трошкова вероватно је тај део поступка за део мог заточеништва у Белом Манастиру је био у самом Белом Манастиру, значи не у Осијеку где је седиште Жупанијског суда, него у Белом Манастиру, а један део тог исказа сам опет давао на Жупанијском суду у Осијеку и тог исказа се сећам јер је нас у 9 сати било позвано датума, не година, било нас је позвано око двадесет људи у 9 сати. Сви су негодовали, јер судач по некима је био бахат, мени се чинило изреволтиран у том тренутку. Изјаве које је узимао од свих био је незадовољан, јер су биле врло кратке, а мени се чинило да не садрже све елементе које чине казнено дело, тако да су сви били разочарани и протерстирали су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то ова изјава, да ли можете да погледате?

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Само ако је у Осијеку, онда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немамо горе уписано где је.

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Жељко Пистрпан, тог господина ево не сећам се, па претпостављам да је то то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Погледајте само изјаву.

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Само тренутак онда, молим Вас, у 13 и 10, само не видим датум.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нема, то је проблем што и ми немамо датум, али видите да сте Ви тада били.

Сведок ЈОСИП ГОРУП: 32 године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, 32.

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Пре десет, цирка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, али није то проблем, испричајте Ви шта имате па ћемо чути Вашу изјаву овде.

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Не знам што бих рекао, оно што сам давао у исказима не верујем да сам нешто битно променио, једино.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је то било у августу 1991. године, где сте Ви били, шта се десило?

Сведок ЈОСИП ГОРУП: То је један хронолошки низ збивања, у којем ето, стицајем околности, имали смо обичај, у селима смо имали којекакве забаве, јел, овај, то не знам како бих назвао, свирала је једноставно група у некаквим салама, били су то некакви црквени годови или како бих рекли, ако је црква у селу неког назива или једноставно одређене групе би свирале и људи би се скупљали. Неки су си приуштили ето тако се сећам, онда Векца, Бабеже и још неке, који су долазили, Катића, хватали су се за руке, рецимо, њих по десет и онда су почели трчати и нагуравати се по сали, ударати људе, из чиста мира, без икаквог разлога, једноставно су неки били бахати. Векца се сећам по томе што је често носио један део маскирне одоре, мислим да су то хлаче увек биле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је период од пре рата?

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Говорим о пре мог самог заточеништва, тако да сам га знао од онда и по ожиљку на усници, јел. Овако, што се тога тиче, тих ствари, је он био друштвен и сада та остала збивања не знам. Знам да сам га исто виђао у одори. Што се тиче самог заточеништва у Белом Манастиру, био сам се пријавио у причувни састав полиције, тада ми је то било нормално, јер сам сматрао да је полиција она која треба направити, нисам нити близу видео ове да бих се могао наћи у редовима војске, јер нисам сматрао то никаквим размирима и полицијска постаја је значи била у месту где сам био сваки дан на корзу и готово свакодневно, јер сам био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, били сте резервни полицајац, је ли тако?

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Да, да, резервни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте радили пре подне, какве сте имали смене?

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Па, први дан сам на посао дошао 07.08.1991. године иако је воде 08.08., да се не би хватали за те неке детаље, дошао сам у ноћним сатима први пут. Онда су већ имали некакве претње полиција, да ће бити некакав напад, већ су била кренула пуцкарања, овај, тромблонски пројектили били би испаљивани на, или на полицију или сада. Точно временски сада не могу говорити, али говорим да се то догађало значи од 07.08. и то углавном се испоставило значи да су то, касније мени особе које сам ја виђао, ето на неки начин које су биле бахате, тако се понашале, за мене су биле у том тренутку, ја нисам само могао појмити да су то људи, да се ради о људима крај којих сам ја одрастао и са којима сам ја живео, са којима сам ја излазио да су то моји пријатељи или тако, јер ми је то било непојмљиво, овај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хајде да дођемо до напада на полицијску станицу.

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Да, напад је био, испаљено је пуно пројектила, не знам сада нити отприлике колико пројектила. Полцијска постаја и околица су били гранатирани, уништени поприлично и околни објекти, без обзира и на цивилне куће и на све и на саму тржницу и онда нас је у то време један дан, заповедник полицијске постаје послао нас је у оближње село Брањин Врх где сам ја рођен и имао пребивалиште, нас десеторицу да са мештанима чувамо стражу, јер су на то село, истовремено када је било гранатирање полицијске постаје и овај, сутрадан ујутру, значи гранатирање је било и са минобацачким гранатама, на село је испаљено око сто граната, то знам зато што су се људи расправљали чак по пет, шест граната, више набрајали оно док су седели и онда бројали током ноћи колико је граната пало. Мени је то било онако мало јел, чим су се људи бавили, јер искрено, био сам окупиран, нисам био спреман, нисам био затечен зато што се догађа. Полицијска постаја је била напуштена од дјелатника, а ми смо остали на Брањинском Врху и од тих десет, девет дјелатника је напустило село и отишло, остали су сељаци мештани. Остали смо још једно неких три до четири дана у месту Брањин Врх, били смо остали смо на стражи, јер једноставно нисмо могли схватити појам шта значи да је пала полицијска постаја, што значи «пасти», јел, зграда као зграда. Онда смо чули да су дјелатници напустили постају и имали смо неку слику, отишао сам у оближње место Дубошевица, тамо сам преноћио, оставио сам оружје у приватној кући, иако то у исказима који су ми покушавали изнудити, како у Белом Манастиру, тако и у Борову Селу, рекао сам да сам пушку предао, јер сам се сећао њеног серијског броја, да сам предао територијалној одбрани Дубошевица, јер сам тамо видео ЈНА, оближње село, јел.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А нисте предали?

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Не, нисам оставио, оставио сам човеку једном, једној приватној особи и док сам се вратио у село, било је релативно мирно, тражио сам професора са факултета. Нашао сам једну колегиницу да нам нађу превоз и да изађем да одем, јер нисам схватио шта се догађа, видео сам људе да се возе у аутомобилима, углавном су били, чинило ми се да су, у једном ауту су били Роми, које је прошао близу куће, био сам сакривен, нисам се трудио нико да ме види, јер нисам знао како ћу реагирати у тој ситуацији, али сам одлучио дефинитвно да одем. На то још нисам био свестан, онда сам, један тетак ме је назвао, то је значи родбинска веза од мог оца сестра је удана за њега, био је неко време саборски заступник, назвали су ме и замолили су ме, рекли су ми, замолили су ме да изађем оданде, да ли сам свестан шта се догађа. Ја сам рекао да јесам неких ствари, али да се не журим, да не

осећам толики страх, хтео сам прећи Драву и отићи Осијек, у сваком случају. Нисам знао ни где, ни што, био сам збуњен тим догађањима.

Док сам отишао код суседа и рекао да ћу ја отићи, у то време сам видео испред куће зауставило се цивилно возило «Застава 101», неке плаве или можда тамно-сиве боје, тако нешто је било, не сећам се. Касније сам сазнао од једног пријатеља који је исто био заточен, сада покојни Ивица Чаначић, да је то наводно био његов «Стојадин» био који су му одузели када је покушао прећи, а у возилу су дошле две особе у цивилу, видео сам да разговарају са мајком од суседа са терасе и да мајке прекрива лице, да плачу, да се нешто догодило, јер сам обилазио орах и терасу у том тренутку. Радило се о двојници мојих познаника, један је био пријатељ са којим сам излазио, Јован Вученовић, са њим сам излазио на забаве, дружили смо се на корзу и то, а други је био и данас не знам, мислим да се презива Михајловић, нисам сигуран, уопште за презиме нисам сигуран, овај, звали смо га Јово Пивоварац, зато што је радио у «Апатинској пивари» у Белом Манастиру, радио је као физички радник, углавном. Њих двојица су дошли, тамо су стајали. Онда сам пришао, били су ненаоружани и у цивилу. Када сам им пришао, онда сам видео на седишту возачевом, сувозача, мислим да је било нешто дугог наоружања, мислим да је била аутоматска пушка једна са преклопним, јер је била на седишту и не знам да ли су имали пиштоље, сада у овом тренутку се не могу сетити, углавном били су наоружани и рекли су као да, што би било у некој нормалној ситуацији да би се требао јавити у полицијску постају у Бели Манастир, да дођем на разговор. Са обзиром да се радило о пријатељима, питао сам зашто. Он је, имао је различите некакве изговоре, углавном је запакирао да ме је нетко пријавио, да је дошла информација да сам ја пуцао са снајпером. Ја снајпер никада у руци нисам држао, за време рата сам имао прилике снајпер држати у руци, али никада нисам пуцао из снајпера, што ми је било мало чудно од њега, мислио сам можда му је неугодно, али никако нисам видео његову улогу у свему томе. А тај такозвани Јово Пивоварац, он је био касније председник неке територијалне одбране или месне заједнице уствари, он ми се испричавао и рекао ми је, говорио ми је оно речима, па извини, па, у бити од њега сам купио, он је из Турске довозио неку робу, неки радиокасетофон, тако да оно, супруга му је радила у «Сутјесци» за Роме из нашег села, то је било нормално, били су активни, радили су, били су добрим делом значи нормални, нису се бавили просјачењем и овако неким стварима. Од њих двојице сам био затечен тим. Они су се удаљили и рекли су ми да морам доћи ујутру у 8 сати у полицијску постају. Ја сам знао да полиције тамо нема, то ми је било чудно, овај, удаљили су се од моје куће. Да бих видео где су отишли, пошто је моја кућа на раскрижју, отишли су у суседну улицу, али двориште је значи један брисани простор, једна чистина, видео сам где им се приближавају

двојица у маскирним одорама. То су биле одоре, такозване «Мартићеве милиције», маскирне одоре.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зелене или плаве?

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Маскирне, шарене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има и полиција плаве маскирне и зелене баш.

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Маскирне одоре сличне војним одорама, значи то нема везе, није било плавих нијасни, то су биле онако земљане боје више што би се рекло, зелене неке нијансе смеђе, ево сада и боје, ове основне боје разумем, али полицијске, плаве нијасне нису биле. И та двојица су нешто разговарала и разговарали су са суседом, видео сам још једног суседа који је Хрват, по рођењу, по оцу, али је православне вере, тај пријатељ је исто хтео отићи са мном. Разговарали смо тада да сам позван на разговор, да ће вероватно онда и њега, јел. Био је разочаран са тим збивањима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се зове тај Ваш пријатељ?

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Зоран Хорватић, отац му је Хрват, наиме, али ето, његови нису држали до цркве, зато Вам ово можда изгледа смешно, рекао, пошто је мајка сматрала, оно на селу да није нормално да дете није крштено, онда га је у селу га нису хтели крстити, одвела га је где су се деца крстила у православној цркви, тако да су они тако одгајани. Били смо изразито везани и разговарали смо и одлучили смо да одемо онда заједно, са тим што је он рекао да је он у страху, јер је требао ићи на посао у творницу шећера и да би он отишао по оружје. Ја сам рекао да ту нема прилике да идемо за оружје, тамо где смо оставили, него да би било добро да одемо директно преко Драве. Док смо нас двојица разговарали, те четири особе, значи Јован Вученовић, Јован Пивоварац и још двојица мени непознатих у маскирној одори су узели и затражили да иду у претрагу куће код мене. Отишли су код моје куће и извршили су претрагу и рекли ми, за разлику од прејашњег исказа, што сам ја мислио, имам времена, јел, па ћу отићи, рекли су ми да ипак пођем са њима у станицу милиције, како су то онда већ звали и одвели су ме без икаквог објашњења, без икаквог разлога, иако сам га питао, Јована Вученовића, зашто, мислим, какав снајпер, какве су то глупости, мислим, зашто ме то пита. По Јовану сам овом другом Пиварцу видео да нешто није у реду, он се онако нешто извињавао, био је коректан, али овако сада, све ми је то брзо, тешко ми је то испричати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте отишли у станицу полиције.

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Одвели су ме на улазу у полицијску постају, односно станицу милиције, јер дјелатника са ознакама полиције није било, били су цивили, нешто цивила и углавном у неким другим одорама, маскирним или тако.

На улазу у полицијску постају је биила застава, када се улази унутра била је хрватска застава са шаховницом, значи у то време већ али

ме нису терали, што су иначе радили, што сам чуо и сведочили да бришем ноге о њу, пшрошли смо једноставно крај тога. довели су ме до оног, када улазите у полицијску постају, до шалтера ге се иначе пријављује, где је оперативно дежурство полицијске поостаје, зналчи где се запримају информације и дјелатници шаљу на терен, ту су рекли да сам приведен и да ћу остати, да морам ићи на разговор, да ћу остати и да са мном требају обавити разговор. А у том тренутку сам препознао још једног пријатеља са којим сам излазио, Далибор Прерадовић, звани Гипсар, уствари ја га знам као Прерадовић, овај Далибор, јер када сам се вратио за време те преказне полиције, онда он се представљао као Давибор, не Л него В. Дошао сам, поздравио сам га, он је изненада , оно што је исто мерни тада било неочекивано за то време, јер неко време су појединци избивали, касније сам схватио зашто их нисам виђао неко време, јер су били даље негде по терену, значи на некаквим барикадама или нешто, то сам, дало ми се то тада закључити, рекао ми је, питао сам га, као поздравио сам га, не знам на који начин, вероватно у то време «здроаво», «Далиборе, шта ти радиш», он ми је рекао, «гле усташе, нећеш ти мене видети, ходи ти као ближе мало, нагнуо се кроз стакло, код тог шалтера, како је то било и рекао ми је, «да», као да се обратио, као да је хтео дати до знања да придода себи на важности, да други чују, мислим да се окретао онако, да ли то неко проматра или тако нешто и онда рекао је, «гле усташе, нећеш ти мене питати где сам, шта ја радим, него сада ћу ја тебе испитивати, сада ћеш ти видети како ја испитујем». За мене је то било невероватно, јер са њим сам попио прво пиће, први пут алкохол уопште да сам пробао, возили смо се у ауту, невероватно, једна промена, како са овом Јованом са којим сам излазио и не знам и девојке су нам биле колегинице, тако да ми је то било тотално непојмљиво. Углавном, лишили су ме слободе, одвели.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где су Вас одвели?

Сведок ЈОСИП ГОРУП: У једну канцеларију горе на кату и овај, у канцеларију на кату и тада су дошле две особе за које мени, сећам се да су биле вишље нешто од мене, колико сада се не могу точно сетити, биле су тамнопуте, витке, не могу рећи атлетски грађене, а имале су, уствари, једна особа је имала бркове, једна особа је имала бркове и била је тамнопута, излетело ми је да кажем да су биле две, зато што су ми, не знам да ли је то био Вранић или је то био Јарић, то су били инспектори у станици милиције који су се често помињали, провлачили у различитим ситуацијама, током рата, јел. Један од њих двојице је био, ја не знам чији је био, јер их ја нисам познавао и не знам, колико се сада сећам, јер у тренутку док сам разговарао са њима, морао сам размишљати о другим ситуацијама, видео сам да се налазим у некој овако необичној ситуацији. Мислио сам да ћу отићи кући и да ћу успети побећи, али то није изгледало нормално понашање у ходнику и то све скупа. Још пре него

што сам отишао горе, Јован ме је упозоравао да причам, да говорим све што знам, Јован Вученовић. Не знам, шта је било то толико интересно да се није знало, био сам збуњен. А друга особа је била исто не знам тко је, рекли су ми да је са Јарићем и са Вранићем, сада се више не сећам точно, често ишао извесни Сић из Кнежева. Та особа ми је одузела сат, не знам шта сам још имао од ствари, тај сат, не знам скоро коштају главе ове када сам одлазио из полицијске постаје, они су узимали када би доводили, они би узимали особне ствари што су могли и све. Значи, тај један, не овај национални, него првенствено овај искористили су то и позивали се на такве ствари да би дошли до неких материјалних ствари и поправили своју очито финансијску ситуацију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта се тада десило?

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Узели су, испитивали су ме, покушавали су од мене изнудити исказ, тај Јарић и Вранић који је био инспектор који ме је испитивао, је седео, сео за сто испред мене и рекао ми је да седнем, док је овај ходао око мене други, плав, набит, сећам се да је имао прилично јак врат овако, чини ми се да је можда билдовао у то време или дизао утеге, не знам чим се бавио, био је нормално развијен, био је кратко ошишан. Онда је он ходао око мене, то су биле онако, како да кажем, у пролазу претње, ја сам морао, осетио сам што планира, значи, кољеном лагано под ребра, около ходао, извлачио шнуре, сада се не сећам, везице са ципела, не сећам се ни да ли сам ја извлачио или ми је он извлачио, у овом тренутку то и углавном што сам имао, узели су тај «Сеико» сат, можда је Вама смешно, мене је то погодило, ја сам у тој ситуацији када су ме одвозили у Борово Село, када су нам рекли да ће нас тамо олешити, поубијати, да нас због тога возе да нас тамо једноставно искасапе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је касније било?

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Када смо, то су ми уели, у тој канцеларији су ми узели, кажем, тај сат, испитивали су, окренули су се један према, имали су можда једно, не сећам се, пар папира на којима су, који су били спојени и окренуо их је, овај који је испитивао, окренуо их је овако према мени, пошто су то била два стола, ја се не сећам, мислим да су били овако поприлично уски, како се он нагнуо, како је окренуо, ја сам видео нека имена. Ја сам се трудио да не гледам, али сам мислио да би можда било добро да то не видим, што он хоће и што ме он испитује да не гледам што ме испитује у папир. То је било онако више из опреза. Међутим, он је, покушао ме испитивати и испитивао ме је за неког Драгана Боксера, што је мени, никакав Боксер, па ми је онда говорио да је из Брањеног Врха. Никако се нисам могао сетити о коме се ради, док нисам, касније сам схватио да се ради о Драгану Скелецији, када сам дошао у ћелију и када сам Драгана Скелецију затекао тамо. Ја сам говорио читаво време да та особа је вероватно отишла у Мађарску или

нешто, ако није код куће, е знам зашто питају. Па онда су испитивали ко је ту овај од чланова ХДЗ или тако неке ствари и испитивали су ме, покушали су ме наводити на особе које би мени биле познате. Међитим, ја за те особе сам у то време, па нисам био сигуран, сигуран сам био да су оне отишле, јер један је био сусед, двојица су били сусједи, за које су се они распитивали, али на тај начин ме је хтео присилити да би удовољио њима, вероватно је можда рекао, у бити мислим да то није важно, то је била игра, њега као сталоженог и интелигентног и овог окол.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вас је тај што се шетао ударио некада?

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Да, сећам се, али сада знам да ме је чачкао, да је долазио око уха, да не знам, да разговарам са овим, некако то је све било у пролазу, ја сам се морао сконцентрирати на оно што ми онај говори, одвлачио ми је пажњу папир за који ми није било јасно зашто, имао сам осећај да жели да га гледам, а сматрао сам да ће му то бити само изговор да бих касније добио батине. Иначе, чачкао ме је, али колико, ја то сада не могу рећи, осим што са коленом, не знам, иза главе, то нису биле такве озледе од којих би ми остале последице, без обзира што се радило о мањем физичком, мени се то чинило то је било за мене психичко злостављање. Онда ми је окренуо тај папир и онда сам видео углавном, не могу се сетити колико особа, да ли се ради о тридесетак особа или колико, само знам да је било три, четири папира, о свакој особи је било по три, четири реда, што људи раде, где су рођени, не знам, ко су им родитељи, националност и то је било исписано писаћом машином и кажем, ето негде тако око четири и нешто и углавном баш овај случај се поклапао, можда су им такви подаци били или не знам, тако да је то било још нешто и пола реда. И ту сам видео неке познате сусједи за које су ме питали да су на попису. Ја кажем да знам да, терали су ме да напишем, да дајем изјаву. Дали су ми папир и изјаву и успут разговарали са мном. У изјави нисам желео наводити имена. Наводили су ме, али сам избегавао, нисам имао никаква конкретна сазнања да су учинили зло, без обзира што ми неки од њих нису били ни најмање симпатични ни прије. Четврту изјаву када сам давао, трећу, на трећој изјави већ сам схватио онда да су већ, касније са временом да им је овај већ дојадило то навлачење са мном. Избегавао сам, испитивали су ме за једну особу, за оружје, за извесног Заима, не могу се сетити како се зове, ја сам његово име наравно преокренуо, нисам знао шта је са тим човеком, да не страда, јер су тврдили да он барата са некаквим оружјем. Али он у бити није баратао, нити делио икакво оружје, је, али је он био полицијски службеник којег тада није било и он је пре био старији милицајац и сада по мом сазнању, јер сам га видео, радио је у полицији у том времену остао у полицији, али у том тренутку није био у полицијској постаји, с обзиром да нисам хтио против никога ништа

рећи, јел, прешутио сам о коме се ради, јер имали смо неке сличне сластичаре са личним именима па сам онда тако и окренио реко да не знам о коме се ради, морао сам то прешутити све док нису на четвртој изјави док ми није рекао да ћу остати, да ћу преноћити у затвору да нећу ићи кући, да ће ме ујутру испитивати и да ће ме испитивати и инсистирали су на четири особе, ако се сјећам мислим да се радило о, не знам да ли је сад то важно, инсистирали су на четири особе Адаму Балићу ја мислим, Андрији Балићу, Винку Алберту али не знам да ли су сви они били чланови ХДЗ-а, тако нешто, ваљда им је то било. Након тога одвели су ме доље у затвор, то је у ствари није био затвор то је била просторија у којој су се они пресвлагали јер су били ормари, доље је био ја мислим, не знам како то кажете, није то нити линолеум, то је нешто, знам да сам спавао, нешто као умјетна нека, нешто је доље било, није био паркет углавном на томе смо морали и спавати или лежати или сјести али углавном су нас тјерали да стојимо. Знам да од тог сједења и лежања да нас је од хладноће све нас је болело у подруму, то је било кажем 1991. али у том подруму без обзира што је то једна разина испод земље било је поприлично хладно, било ми је јако хладно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико вас је било доле кад сте Ви сишли?

Сведок ЈОСИП ГОРУП: У тој просторији кад сам ја сишао доље нисам видио ништа био је мрак све док, нисам видио нити куда су ме увели али биле су решетке на вратима, колико нас је било кад сам ушао унутра, сједио је с леве стране Драган Скелеџија, он је имао, ја мислим да му је то природно спљоштен нос, зато су и говорили испитивали ме за Драгана "Боксера" уопће нисам могао повезати, скужио сам да се ради о њему јер ме ухватио у том мраку за ногу док су ми се очи привикле колико је био брак с тог стубишта кад сам сишао доље, учинило ми се да је онако јецао или вапио кад ме је дозивао питао ме, звали су ме Брацо, још ме неки тако по надимку, «Да ли су те питали за мене» и «Да ли су те питали за мене», то ме је оно збунило и мало престрашило и онда питао сам, не знам да ли сам га препознао по гласу или ми се представио или сам га питао да ли је то он. Питали сте тко је био унутра? Кад се улази у ћелију с леве стране је био Драган Скелеџија, онда је био Мато Филиповић. Драган Скелеџија је од мене, ја сам 1967.годиште он је старији од мене једно пар година, Мато Филиповић који ми је могао бити отац па можда чак и дједа, од мене је старији сигурно једно 40 година так негде отприлике, не знам сад, онда је био Иван Белај, он је исто био неко краће време у причувном саставу полиције. Био је један човек који се звао Млађо, мислим да је био Србин, а у затвору се нашао стицајем околности, мени су рекли да је он доушник у бити јер је своју жену избо ножем уочи рата се то некако догодило, да је она остала жива, ја сам мислио да је због тог, из тог разлога сам знао, супруга му је радила где и моја мајка у Творници трикотаже док је радила у то

вријеме, тај Млађо, био је Јосип Ћосић, био је један Ткалец дечко негде мојих година исто, јер био је још један Ткалец којег су накнадно око размјене сам видио да постоји још један Ткалец који је старији, био је Јосип Ткалец, онда био сам ја и био је крај мене, да био је један месар из Луга, не знам му име, знам да је био Мађар и ја и Емил Ивановић из Кнежевих Винограда. Касније су нас нешто размјештали па су у хелију дошли покојни Паво Земљак и син му Владо Земљак, дошао је и извјесни, да ли се звао Јонатан или не знам, сад се не могу сјетити, он је био возач хитне помоћи, негде се спомиње у мојим забиљешкама, он је био и свједочит на том једном исказу у Осијеку кад смо били на Жупанијском, да ли се он тад појавио или касније у Борову Селу, сад се не могу сјетити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Зато што су у бијелом били, овај један је радио у мљекари, један је био возач хитне, сад се не могу сјетити. Углавном то је сад у хелији што се могу сјетити шта је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта се дешавало, колико сте ту били задржани, колико сте били дуго?

Сведок ЈОСИП ГОРУП: То се догодило по мом рачуну у поподневним сатима можда око два сата, не сјећам се точно, можда око два сата, око 14 сати, кад су ме привели 01.09., 03.09. у послеподневним сатима сам послан за Борово Село.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи били сте два дана ту, је ли тако?

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Два дана сте били значи, од 01. до 03.?

Сведок ЈОСИП ГОРУП: 01, 02. и 03. један дио 01.09., цијели 02.09. и један дио 03.09. до послеподневних исто сати ваљда, не сјећам се точно сад тај трећи дан. Тијеком ноћи чуо сам гдје су, у ствари кад се упалило свјетло и кад сам видио људе онда ми је било све јасно, они су били једноставно олешени, унакажени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко? Да ли се можете сетити?

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Заточеници који су били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како су били?

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Апсолутно су сви.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли видели повреде?

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Да, апсолутно су сви имали озљеде. Прво што сам примјетио је да су имали на рукама, теоретски постоји могућност да један и није имао, да нисам превидио, за мене је то био шок. Видио сам Драгана Скелецију прије него што се упалило светло још чуо сам га где запомаже, где се моли и говори зазива мајку, зазива мајку божју да му помогне и молио се онда узео Оченаш понављао и тако заредом врло убрзано, то је оно учинило атмосферу врло чудно, даље схватио сам да нешто није у реду. Кад се упалило свјетло, не знам тко је упалио доље и

почели долазити у ходник, већ некако уочи тога да ли ми је неко дао до знања или шта је да ће бити батињања и да је то уобичајено у тим тренуцима јер сам видио како су се они уплашили, да ли ће се дизати, шта ће, не знам. Настала је паника и преко пута мене је био Мато Филиповић који ми је рекао «Немој рећи да си нови», каже још «Ниси добио своју порцију, свако ко дође мора проћи или ће ме не знам одвести у складиште «Дунава», да ли у «Сутјеску» углавном још негде су испитивали у просторији, не знам да ли мислим да су рекли у дворани горе у сали, не сећам се сад точно која су мјеста навели све али углавном и ово је било спомињано. Доље је сишла, Мато Филиповић ми је рекао да се не јавим, то ме је зачудило зашто да не кажем да сам нови јер сам претпостављао да ће они то примјетити, међутим сишла је група људи која није примјетила да сам ја нови што се дало закључити да је њима било свеједно да ја нисам био тамо затворен значи из неког разлога него једноставно су скупљали људе без обзира, без икаквог повода, без икаквог разлога затварали их доље, злостављали, као што су ми пријатељи најавили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта се десило кад су ушли?

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Ушла је група унутра, не знам да ли је одмах први пут кад су пријетили или како је било, с обзиром да је њих, сад се не сјећам у првом наврату, у другом наврату да ли их је дошло први пут око пет, да ли је то било други пут или их је дошло десетак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли то иста ноћ?

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Исту ноћ ту, значи 01./02.09.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ли два пута долазили?

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Само тренутак, долазили су тијеком ноћи више пута али само да се сјетим да ли је то било прву ноћ, да ли су одмах почели долазити, значи могли су бити или 01./02. или 02./03. ја мислим да је био 01./02. да, мислим да је био 01./02. зато што знам да је 03. кад су нас одвезли да је тај дан Зоран Вукшић био рањен наводно на биљској цести на неком дрвету, у руку или тако нешто, то је била прича, ја се нисам о томе превише распитивао али сам то једноставно запамтио. Између осталих доље у ходнику како су улазили били су људи које сам ја познавао неке по надимку, значи недвојбено, без обзира како се они звали јер у сеоској средини каква је моја кућа тако и други неке људе нису ни знали по именима поготово ако се ради о старосједиоцима. Значи неке сам знао по надимцима, неке по именима, између осталих доље у подрум су силазили, али нисам бројио у колико наврата први и онај који могу рећи да је био коловођа, значи није поступао по заповједима, у то сам увјерен, по његовом понашању, нити је био суздржан од било чега, био је Зоран Вукшић. Зоран Вукшић је ушао унутра као бијесан пас, нити имало ичег људског није показивао, нити икакав интерес, нити икакве везе са полицијом, полицијским пословима,

нити било чим. Остали су га пратили као хорда, с тим што су неки били затечени, рецимо браћа Вујковић, Коља с којим сам био у Нишу, нисмо заједно служили ЈНА али сам га знао из виђења, Коља Вујковић и његов брат мислим да се Младен зове, да Младен, он је и забављо се с једном дјевојком с којом сам студирао економију Жељком Катић, па тако сам онда и њега запамтио, они нису судјеловали, чак мислим да ми се Коља обратио речима да ме поздрави, здраво, као шта је, не знам да ли ме је питао што или како, што радим, тако нешто, не сјећам се, али остали који су били који су долазили с обзиром да сам ја требо прешутјети да сам нови гледо сам доље, избегавао сам њихова лица све док нису почели улазити не знам у ћелије, док нису донели некакав радио казетофон ако се добро сјећам отприлике, у страху се велике очи, али то су били, да ли је то био један овакав радио казетофон за оно вријеме са звучницима који су причвршћени уз њега ишли, углавном кад се то одврнуло у ходнику како је то бетонирано и полупразно било то је била таква ненормална бука, пјесме су биле значи, то нису никакве домољубне или не знам какве пјесме, значи радило се онако као што смо познавали, као што су ме као дијете учили, као што постоје усташке значи морам рећи да су то биле четничке пјесме јер су се позивале на Дражу Михајловића, на четничке са некаквим можда измјенама које су позивале на насиље и тако. Они су то пуштали тад, углавном Жућо није то пропустио, господин Вукшић, ја се испричавам, то користим у жаргону.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако га знате.

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Он не би пропустио такав доживљај, ушао је, прво су узели па су гледали кроз решетке, Инђић је, ако се добро сјећам, да ли је одмах извадио ручну бомбу и гурао кроз решетке, мислио сам да ће тад испустити, окретали смо се, али касније је дошао, улазили су, ушло је више њих унутра. Прво су ушли унутра, не могу рећи да би опкружили особу, него мало нас гурали и повукли су се назад, било је довољно да су остали Жућо и не знам ко још. Исто тако и Векац је улазио с њима унутра и не сјећам се да је био у цивилу, ако је нетко био од њих у цивилу вјеројатно бих запамтио некакав дио гардеробе, с обзиром да се не могу сјећати претпостављам да су били комплет униформирани, значи у некаквим униформама, односно одорама. Жућо је ушао унутра без икаквог разлога, мислим да то није ни потребно било, како галами и викали су, претили су да ће нас злостављати, да ће нас поубијати, да улазе зато унутра и да колико имају времена толико времена ће си они једноставно дати приуштити си. Жућо је ухватио тад тући једног месара. Месар је био, не могу се сјетити да ли је био моје висине или мало вишљи, био је физички поприлично јак, дебео, рекло би се за једног човека који се можда с тим бави, ако му је то занимање, из разговора касније у ћелији сам у том, то у ствари није био затвор, то су били некакви ормари за пресвлачење. Сећам се на једном мислим да је

писало «Маџарац», да, или можда још неко од тих полицајаца тако презиме неког за кога сам чуо. Он је ушао унутра, бацили су га, почео га је ударати свим што је стигао, не знам на који начин, како се то одвијало, ја сам шутио. Питали су да ли има неко нови али нису нити тражили новог, нити ништа, једноставно сам имао среће, памтио сам што ми је овај рекао, тек сам након тог злостављања схватио да сам у бити добио још један дан живота јер вјероватно да сам добио такве батине какви су они били с обзиром на килажу, какве сам добио не бих преживио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је тај месар, како га је тукао?

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Месара? Тукао је ногама, рукама, шаком, не сјећам се сад точно да ли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли он лежао на поду тај човек?

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Сједио је, да ли га је натјерао да сједне или га је одмах док је стојао ударио, није пружао никакав отпор, једноставно ако се евентуално рукама заклонио, не сјећам се, углавном пао је на под, он га је и даље ударао беспомоћног, ми смо стајали било је крај њих стварно група наоружаних људи у затвореном, а ми нисмо знали нити што је горе, нити, за ту једну ситуацију то је било ненормално, непојмљиво, човек не зна како би реагирао, слутит да ти је то задњи дан па не знам сад ћу побићу или направиху било што јел. Касније сам сазнао да тог месара су или Жућо или сад се не могу сјетити у овом тренутку, или Жућо или неко други га је навео да вози некакво сјено у мјесто Грабовац и Луг, ту има фарма нека «Брестовац», мислим да се ради о фарми «Брестовац» и да је требао одвести некакву сламу или некакво сјено, значи некакву љетину у приколицама, значи нетко од милиције или од тих територијалне одбране натјерали су тог човјека да те приколице помјери, да одвезе некуд, да превезе, значи не негдје далеко него у склопу круга или тако нешто је било, а онда су то искористили значи како је нама дао тај Маџар до знања, тај месар јел, то су искористили да га онда оптуже да је он то покушао украсти, мислим идиотска ствар у једној таквој ситуацији мислим ја знам да је било крађе али да би му то пало напамет оно не знам, он је говорио значи да је то, касније нам је рекао да је то био њима изговор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да га ухапсе?

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Он је њима говорио «па нисам укро», говорио особно Жући «нисам ја» или вамо, па тамо, па рекли сте не знам послао ме и тако да ли је њему директно говорио, да ли га је он послао али он је знао, био је свјестан тога и дао је то својим понашањем до знања да га то нити занима да ли је, али из његовог понашања из ријечи из контекста дало ми се закључити да је био упознат са тим случајем. Следећег којег је дохватио био је Емил Иванић или Ивановић, он је сједио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Иванић.

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Био је смјештен мени с леве стране, Емила Ивановића је тукао касније узео, почео га тући исто тако грубо, како је он био у ћошку и све тако да је он губио је свјест, колико је био при свјести не знам, разбио му је главу, нос. Касније не знам ко и како кад је то злостављање престало одвео је тог Иванића, Емила у ствари, говорићу Емила, он је из Кнежевих Винограда, мјесто Кнежеви Виногради, не знам колико старији од мене, можда неких десетак година у оно вријеме, кажем сад је покојни, жалио ми се да је имао, он је тврдио да је то од последица батињања да има проблеме са главом или тако нешто јер за вријеме прелазне полиције сам га срео испред јене фарме гдје је био тамо близу Сујоша, близу Кнежевих Винограда, препознао сам га у том тренутку, реко ми је да би желио са мном разговарати да се нисмо видјели неколико година, да је имао грозних проблема са здрављем и тако потешкоћа да се оно да се осећа изгубљеним. Ја сам му обећао, с обзиром да сам ишао на некакав очевид или нешто, да ћу навратити до њега и онда ме је назвао да се видимо. Зоран Вукшић га је, једноставно га је унаказио, значи они нису бирали, а Мато, и оно што сам видио где ће ударати или нешто, а Мато Филиповић који је био насупрот мени који ми је рекао да шутим о том новом, то је било нагуравање значи у тој гужви, у тој тучи да ли и како и колико је мене закачио је сасвим, за мене је небитно јер је то било мене због страха.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ли Вас ударили, је ли Вас неко ударио?

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Не, нису ме директно узели да су ме узели као особу и да су ме у том тренутку злостављали, не сјећам се да јесу, ја кажем да сам имао среће што сам отишао у Борово Село оданде, опет кажем добио сам на времену, ето то ми је учинио тај савјет тог старијег господина Мате Филиповића али Жућо, господин Вукшић му је разбио главу. Сјећам се да је крварио поприлично овдје како га је ударао, значи од самих удараца нос, по тијелу, не знам колико му је удараца дао, они су, сви су имали већ тад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли имао нешто у рукама или га је тукао само рукама и ногама како Ви кажете, како? Да ли се сећате јесу ли носили нешто у рукама?

Сведок ЈОСИП ГОРУП: То је била једна сцена да вјерујем да се то ради или са животињом не би знали, пса кад ударите на цести он још се устане оде и побјегне и након тога рецимо угине јел. Ја сам очекивао да ће се то догодити са тим људима, био сам сто посто увјерен, међутим они су остали живи. Значи тукао их је на све могуће начине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли имао нешто, је ли носио нешто са собом?

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Наоружан је био али мислим да није, не сјећам се да ли је ушао са дугим наоружањем унутра, да ли, сад се не могу сјетити стварно да ли је користио неки предмет али кажем он је ушао

једноставно бјесан и ја сам га као такву особу и упознао и тако су ме представили и тако су ми касније говорили о њему.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је за то време радио Бертић?

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Не сјећам се, њих је неколико ушло унутра али су судјеловали у злостављању, значи ако нису судјеловали да су ударили онда су стајали поред или су гурали људе. Они су долазили у више наврата тако у групи тако да нисам могао пратити појединце, уопће нисам размишљао једноставно се не можете сконцентрирати, усредоточити на те ствари. Емил колико је губио свјест и колико су га одвезли на хитну касније када се вратио дошла га је посјетити супруга али он није хтио изићи ван јер сам схватио да не може и није хтио да га супруга види па је замолио мене да одем рећи његовој супрузи да он сад не може изићи ван, а истовремено ми је дошла мајка у посјету преко једног бившег милицајца који је исто покојни Зоран Вујић или тако некако, супруга му ради код нас у кухињи у полицији, у ствари радила је, не знам да ли још ради, он је покојни, преко ње пошто ми је мајка била смјеновођа у творници трикотаже, замолила је да ме види. Мајка ми је у том тренутку гурнула не знам нешто неких десетак динара у то вријеме и гурнула ми таблете против болова и шапнула ми да је чула шта Жућо ради и да то узмем да попијем одмах и док је разговарала са мном узела је и намерно ме пипала по тијелу. Они су стојали, извели су, то је сутрадан било, говорим, већ сам прешао на сутрадан, хтио сам споменути то о Емилу Иванићу у каквим је околностима био што сам сазнао у том тренутку јел, они су сви знали и дошли су због тога јер већ су знали у селима и около да Зоран Вукшић около иде и бави се и ради те ствари значи злостављања, туче људи, све скупа. Нисам знао откуд то мојој мами, питао сам је откуд то знаш јер сам тако нешто и чуо у затвору и испричо, сад се не могу сјетити како, углавном та ситуација је била, сви су они знали, видео сам да су им руке истучене, биле отечене, некима је ишло на повраћање, имали су вртоглавице, Јосип Ћосић значи да је имао потрес мозга, неки касније кад су нас одвозили имали су Зеленбер Ћосић или не знам да ли су ови дечки који су били на одашиљачу ухићени кад смо стрпани у аутобусе имали су и ове како да кажем завоје на глави, имали су и шавове јел, тако. Земљак је исто имао, исто су разговарали да их је Жућо и не знам ко још злостављао, углавном кад сам дошао горе скужио, схватио сам да ме мајка у пар наврата покушала дотакнути да види да ли ме нешто боли, ја сам рекао «не, не», било ми је неугодно, «немој остави ме на миру, ништа». Каже «Донела сам ти пар кришки круха и ручник, ове таблете узми и попи одмах», она је мислила да ће ме пустити одмах, сматрала је да је то нормално, да она мени то све скупа, каже «једва сам дошла до тебе», каже, «ако буде Жућо немој случајно неком нешта рећи», каже «јер не знаш ди је тко и тко шта ради да неком обитељи не страдају». Тад нисам

схватио њене ријечи док нисам касније чуо да је исти тај Жућо што је тврдила покојна госпођа Марица Павлековић из моје улице с којом мајка је била добро па чак и кад сам се вратио тијеком мирне реинтеграције, да је наводно Зоран Вукшић њеног сина Ивицу Плавековића који је старији од мене толико тукао на одашиљачу и злостављао да је овај оболио психички на живце, постао је инвалид човек, значи колико је она говорила госпођа мојој мами јер међусобно су колико су могле разговарати у то вријеме је ограничено кретање било па чак и излазак с тог подручја, он је једноставно био радник и прије него што се то догодило на одашиљачу, касније није био способан, једноставно је постао инвалид и не знам сад на који начин живи, колико, кажем, не знам у којој мјери се губи, углавном кажем тврдим да се ради о Ивици Плавековићу мајка ми то неки дан споменула и рекла ми је да након 20 година нема смисла ако то до сад није учињено али ја ево кажем оно што су тврдили Ивица Плавековић и што је тврдила његова покојна мајка да је то направио значи с њим Зоран Вукшић истодобно кад си злостављан Ивица Плавековић, за Зорана Вукшића они су тврдили да је убио још једног човјека који је радио на одашиљачу, значи били су затечени двојица људи Ивица Плавековић и још један човјек, Зоран то мора знати јер тако прича била и прича није што ја то нисам видео него кажем вјероватно не знам да ли сте разговарали са Ивицом Плавековићем да је убијен човјек на одашиљачу сам чуо и преко радија прије него што сам ухићен, јер тад није био тај радио Бели Манастри који је био некако радио и слабије сам због одашиљача некакве френквенције, не знам што сам ухватио, коју радио постају, па су исто речено да се то догодило. Касније сам сазнао да је и ту био јел Жућо упетљан. Месара је злостављао овог у затвору.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате његово име?

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Месар му је занимање, месар му је занимање, био је један што тврди да је био заточен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли он по националности Мађар?

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Мађар је био по националности и мислим да је био месар из Луга, по њега је сутрадан дошао Стокан су га звали, исто је био истакнут, предао се хрватским властима, отишао је, знам да је имао оштећено око, спомињао се у Козарцу с неким да је судјеловао у неким војним дјеловањима, тај Стокан, не могу се сјетити, он је имао некакву месницу, некакве трговине или нешто, преминуо је. Он је дошао код тог месара и рекао да му тај месар треба. Стокан је дошао у цивилу, ја га тад нисам познавао али сам чуо да већ поприлично има, је повезан, прије него што сам завршио са оружјем, све за мене је то била непознаница, не непознаница него било ми је необично да човјек не знам некакво оружје прикупља, дијели и да се то говори јер тај Стокан је значи био повезан са њима и могао је мимо Жуће и осталих сићи, осталих тих дјелатника

Вранић и Јарић, ја не знам како су они то били самовољни, могао је сићи доле и затражити да га пусте, значи 02.09. можда, да ли 03.09. ујутру не знам, нисам сигуран, мислим да је то било 02.09. тог Мађара одвео је Стокан. Емил Иванић је остао и рекао је «да ли знам зашто га је тукао Жућо», ја сам рекао да га не познам, да се не знамо, он ми је дао до знања да је био некакав мислим да је рекао израз рибочувар иако ми је рекао да значи оно што ми је он рекао у том опису послова испада је био нешто и између лугара и између некаквог чувара рибе, некаквих рибњака, а да је чувао у некаквим сошкама, ја мислим да то каже, ја не могу да се сјетим, у некаквим ормарима да је чувао оружје од ловаца или нешто, значи није имао везе по ономе што ми је тад говорио тихо јер ми се оно отворио и рекао да не може вјеровати, каже на шта је пао један човјек којег је он пријавио због криволова да сад долази и да га туче јер он је био као нешто кажем он ми је рекао рибочувар, ја сад не знам што то данас значи. Углавном он га је ухватио па вјероватно онда не знам, вјероватно га је онда како ми је дао до знања ако га је пријавио и ако га је овај због тога тукао, што је тврдио Емил, вјероватно је онда и због тога био и процесуиран јер у то вријеме, па ни данас није код нас се сматра криволов да баш није безазлена ствар, јел, и зависи у које вријеме је то радио. Значи то му је било тако. Зорана Вукшића сам упознао прије него што сам завршио у затвору али за мене је то било оно да не кажем у пролазу, један кратак сусрет у неком то је сеоска крчма, бирцуз што би се рекло на изласку из Белог Манастира према Шумарини и звало се «Зеленгај» ја мислим, то је била и некакав посао, тако нешто зелени нешто се звало, зелено нешто, гај неки, нешто тако. Ишао сам са пријатељем Стивом Бакрач и њиховим трактором, његовом тетку помоћ довести неки грађевински материјал с оближњег стоваришта, значи то је на тој релацији између Белог Манастира у правцу Петловца. Крчма је била с леве стране, ушли смо унутра, Жућа је сједио, не знам да ли је била конобарица или нешто, одмах је почео на националној основи провоцирати, политизират тог Крклеца тетка од пријатеља, приговарао му је нешто око хрватства, не знам да ли је уопће спомињао ХДЗ нити знам да ли је тај Крклец био у ХДЗ-у у то вријеме, после исто тако нисам сигуран. Углавном кратко вријеме га је провоцирао али смо сјели за један стол тако ето до зида, мени је то изгледало онако како да вам кажем ко, провоцирање је било у старту, значи безразложно. Тад сам га упознао он је нама рекао да је то поштарев, нешто нам је дао до знања касније тај поштар, поштар то је остало тако како је, значи наставио је с тим својим дјеловањем што је говорио када се то и није догађало, није ни било нормално за ту ситуацију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је било после? Кажете тукли су вас једном кад сте видели њега, је ли био још неки?

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Не, ушли су унутра, улазили су, ја не знам у колико наврата. Долазили су опет нам нису дали да сједнемо, морали смо стојати, оставили су упаљено свјетло, нису дали на тоалет, ја сам питао, нисам ни имао потребу, на велику нужду нисам ишао данима, чак ни у Борову Селу, не знам, али сам замолио у та два до три дана да одем мокрит једном предвече кад је био некакав релативно нормалан чувар, чак не знам да ли је то био Маџарац или је то био, нетко од њих је имао брата. Знам да је и Зоран Вукшић имао брата, та особа која је чувала стражу је ишла с Драганом Скелецијом који је такођер био значи у тој ћелији с нама, ишо је с њим у разред па је Драгану Скелецији преко неког, њему је набавио цигарете или је Драган замолио за неког цигарете па сам онда искористио ту прилику да одем на ВЦ не знам уопште те ситуације, одлазили су, долазили у скупинама значи, дивљати, злостављати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да Вас питам да ли је Вукшић још долазио и Бертић?

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Је, долазили су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Док сте били Ви та два-три дана.

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Док сте били Ви, још је долазио?

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Да, јесу али не могу нити у размацама одредити, нити ништа, то је била скупина људи и ја сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ли опет тукли људе?

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Да, ако не у нашој ћелији онда је то било поред, преко пута су тукли људе. Преко пута сад пошто је то доље размештено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само је остало питање да ли је, Ви сте рекли да је тукао Вукшић. Да ли сте икада видели Бертић да је некога тукао?

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Не могу то са сигурношћу потврдити. За Бертића не могу са сигурношћу потврдит, али је судјеловао у томе, значи одобравао је, и стојао је са стране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Стајао?

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Стајао је са стране, значи не пасивно да је, вртио се главно, тако ето био је у тој гужви јер ти доље који су долазили нису долазили доље, значи било је њих па као што су били рецимо Коља Вујковић и његов брат, не сећам се сад за њих овај, да ли су злостављали или нешто али ово сам већ запамтио. Векац је пре имао испаде физичких тако сукоба на улици и не знам, биле су неке две скупине флиперана па тако онда и на забавама овим које сам јел споменуо. Једноставно се фурао на то, имао је крупнију косу, густу, био је чулав, не баш оволико колико сам показао, овај и знам да је често носио један део одоре. Бертић иначе је познато презиме у Белом Манастиру, имају угледна обитељ једна која су исто суци и отац и син јел.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После тога Ви сте отишли за Бели Манастир трећи дан јел тако?

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Још те ноћи кад је изишо након злостављања «Жућо» не сећам се да ли је имао, нисам сигуран да ли је имао трубу или је са трубом још неког ударио или нешто. Та труба се појавила доље кад је био у подруму.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каква труба?

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Некаку трубу је имао. Мању трубу је имао кад су ми говорили «поштар» ја сам очекивао да ће бити оно као труба на некаквим поштанским сандучићима, оно заврнута или тако нешто. Међутим, ја се не сећам да ли је била таква, или што, углавном била је мања труба. У овом тренутку се не могу сетити каква је била иако сам прије размишљао о томе. Он је изишао ван и галамио све док је излазио ван и галамио и са степеница. Онда је викао, заповједао тим значи около себе. Значи, на тај начин је викао а постоји могућност да је, не да постоји могућност него свима који су били присутни у полицијској постаји позивао је, да ли је у то време била некаква смена, да ли се неко вратио са положаја из некакве акције или нешто, схватио сам да их је било још више, викао је, видите сад овде ту улицу зову и дан-данас Српска улица, претежно су мислим да су то староседеоци били, па је то назив за ту улицу, такав не могу се сјетит сада како се зове, неважно, углавном то, Ватрогасна улица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је тражио?

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Он је, овај, викао је из свег гласа и терао људе, чуо сам као да се врти по ходнику док није изишао испред полицијске постаје, јер наш прозор кад се сиђе доле у подрум, врата ћелије су била окренута према ходнику а прзорчић је био повишен и био је значи на улицу окренут, он је изишао испред значи, на степенице и викао је из свег гласа «код сваке српске куће да сте ишли од куће до куће и сваког да сте извукли, избацили из куће и да сте их отерали за Дарду и за Биље, сви за Дарду и за Биље, сваког Србина да сте истерали из куће са оружјем и сви да иду за Дарду и за Биље. Значи, он је имао једноставно ту толику моћ себи да приушти или не знам који би био разлог да би они то њему толерисали. «Векца» мислим да сам видео у друштву Миловановића, али кад сте читали, рекли сте да су та збивања била крајем 91., не знам зашто сте ограничили на тај рок, вероватно што се тиче тог заточеништва или само доле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако је у оптужници.

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Али по ономе што се дало мени овај, закључити њихова дјеловања и начин рада није престао само ту него очито и даље су наставили. Само у мом селу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оптужница захвата овај период.

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Само у мом селу је убијено близу 20 људи, близу 20 људи у мом селу и то нико не говори. На овакав начин дјеловања лако је за препознат и само би неко ко је глуп схватио да у томе није било, ако су Јован Вученовић и овај други Јован били способни мене лишит слободе, ако се то говорило у ћелији ако је један добар део њих ако је злостављао Зоран Вукшић, и ако га видите да су о њему говорили да је био у Козарцу, ако видим да је тјерао људе, имао толику моћ, ја не да сумњам јер нисам видео да кажем, верујем у Бога али га нисам видео, то је. Али, исто тако сам стопостотно увјерен је да је судјеловао у томе из различитих исказа који с временом, више се сада не могу нити сјетити свих појединаца који су то тврдили где је он све судјеловао. Прича је између осталог била исто тако да је обитељ Барић он не знам одвео да их овај убије, а ако се сјећам мислим да је имао некакве везе и са обитељи Дрводерић, то ми је причао један Дрводерић из Шумарине, гдје су га одвели на неки пртени пут неки људи и знам да ми је спомињао «Жућу» али не знам у ком контексту, то ми је говорио Иван Дрводерић из Шумарине, он је остао цјело време рата у крају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. На крају, на крају су Вас одвели у Борово Село јел тако?

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И отишли за ..

Сведок ЈОСИП ГОРУП: То још није био крај, он је отишао за Биље прије него што смо се одвели у Борово Село 3.9. дошли су доље опет, довели су двојицу која су била у маскирној одори шампави, скужили смо да нису били наоружани, схватили смо у ствари, то су говорили ови који су их довели, тукли су их, тукли су их и кад су их довели у ћелију и довели су их већ дотучене, радило о Жељку Филипчићу и Ивану Форјану. Жељко Филипчић и Иван Форјан, они нису отишли овај на размену, преминули су тамо. Значи, лишени слободи ето ти људи, не знам ко их је лишио слободе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете били су у униформама јел тако?

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Да, али били су без икаквих ознака, нама су дали до знања касније док смо били заточени у Боровом Селу кад сам разговарао са њима да су они нашли одоре, да су чували складиште у бити, да ли обојица или нетко од њих био је дјелатник не знам чега «Беља» или нешто, тад је «Беље» све покривало. Злостављали су их и тукли, јер су били бјесни, дошли су неки његови.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То су њих двојица причали?

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Да. Обојица и Жељко Филипчић и Иван Форјан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ли рекли ко су, ко их је тукао?

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Спомињао се поново Зоран Вукшић али с обзиром да су их довели, он је имао изгледа сво окружење с којим је то очито радио, а овај, то преподне кад су њих довели разлог да их још туку

је био разлог што је Вукшић наводно био рањен на неком. Прича је била, што не знам из приче сам чуо, да је био рањен на Биљској цести, значи изласку из места Биље према Осијеку на неком дрвету с десне стране. То знам да су ми причали овај пријатељи, оно што сам чуо у затвору и сад не знам како је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је тукао ову двојицу?

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Не могу са сигурношћу потврдити али од људи који су излазили, улазили и излазили неко из те скупине, али ја једноставно у том тренутку нисам био. Сјећам се, јер злостављали су их и у Боровом Селу, то ми је сада мало превише информација.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Након тога сте отишли у Борово Село?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. То је овај догађај. Ево сад ће Вам поставити питања. Прво ће Вам поставити тужилац а затим ће имати право и браниоци и окривљени. Изволите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја ћу да Вас питам само у вези ово задње што сте рекли, Ви кажете јел сам ја то добро закључио да је 3. септембра значи да је рањен Вукшић?

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Ујутро кад су дошли рекли су да је он, рекли су да је он рањен можда те ноћи, добро, ако је 2/3 евентуално али с обзиром да су рекли да га је неко са снајпером или тако нешто било речено.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А ко Вам је то казао?

Сведок ЈОСИП ГОРУП: То кад су довели ове и кад су их злостављали, онда су то причали ти припадници ја не знам да ли да их назовем милиције, нису имали ознаке, значи сви милиције. Неки су били у маскирним одорама, неки војним, неки у милицијским значи као од резервног састава, неке овај, значи они су разговарали као да је «Жућо» и то не знам «Жућу» или, то се чуло из ходника горе кад су долазили, прво на тренутак неки су се порадовали, мислим да су се чак и порадовали неки од да је «Жућа» убијен, а онда су рекли да је рањен касније то некако тијеком тога. То се вртило док сам размењен, онда сам сазнао да је «Жућо» остао жив али да је био рањен.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите. Одбрана изволите. Има ли питања?

Сведок ЈОСИП ГОРУП: То значи да је био у првом реду јел, испред осталих.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Представљам се суду, адвокат Перковић Мирослав. Ја бих Вас само на почетак мало вратио. Реците ми кад Ви тачно постајете резервни полицајац или причувни?

Сведок ЈОСИП ГОРУП: 7.8. сам дошао навече први дан на посао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Судија, без обзира што је одговорио, ја приговарам, рекао је и заиста нема смисла понављати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Већ је речено, али нисте слушали, речено је да је 7.8. постао. Чули сте.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не, не, он је рекао да је дошао у полицију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тад је постао.

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Први дан сам дошао радит 7.8. сам дошао први дан радит.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Како сте то Ви постали, не кад сте дошли.

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Како сам постао? Како сам постао полицајац? Једноставно је постојала могућност значи да ме мобилизира ЈНА а с друге стране у ЈНА нисам, не знам да ли сам тад био свестан да би ЈНА морала бити у тим ... да дође у моје село које ми је изгледало онако не знам, нешто као нећу рећ Баранда јел, из «вратиће се роде» изгледало је овако наизглед идилично. Причувни састав полиције сматрао, пошто се пуцало кроз село и прије него што сам постао дјелатник, пролазила су возила, на забавама је било насиље, пуцало се из возила већ ту и тамо, колико је било тромбона испаљено и свега тога скупа једноставно нисам, отишао сам у полицијску постају и пријавио се да желим бити дјелатник причувног састава и питао сам да ли ће ме неко мобилизирати или нешто, био сам на неки начин у не знам да ли недоумици или у страху. Али сматрао сам да као дјелатник полиције, да полиција стварно у то време је требала бит, овај непристрана што сам тјekom заточеништва видео да један део ЈНА је такав јел. Али то сам тек увидио у Борову селу.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро. Господине Горуп ја Вас нећу питати око Борова села не зато што неко овде не саосећа са патњама које сте доживели у Борову селу и тако даље, није предмет оптужбе. Ја Вас сада само око ових догађаја питам.

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Позивам се у том контексту господине зато што сам овај рекао да сам сматрао да полиција у том тренутку је требала бит овај непристрана, а да нисам сматрао да су потребна нека војна дјеловања у мом селу или нешто. Нисам био у контакту са војним особама нити било чим. Медијима не верујем нити сам за време рата икада водио.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Све то разумем, али сада оставимо те политичке опсервације.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да чујемо питање само браниоче.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Дакле, када Ви, да ли исти дан када одлазите 7.8. или раније се уписујете тамо у тај мобилизацијски картон код кога?

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Ја сам се пријавио код једне жене која је знам да је била Црногорка, да је ишла са мојом мамом у разред пореклом је из мог села, знам где је становала у кући где станује извесни Шталман, радила у канцеларији и ја сам се јавио на шалтер мени непознатим

људима и они су ми рекли «причекајте, одите тамо у канцеларију». Кад сам се јавио у канцеларију, она ме вратила опет на шалтер, узела је моје податке, знам да је остала радит тамо наводно за време рата јел, тих мислим док сам ја био у прогонству и након што сам размењен, а тамо сам видео све у архиву.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Кад је то било, ја Вам се извињавам.

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Кад је то било?

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да, то мене интересује.

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Уочи тога, тако некако.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Кад отприлике? Да ли је то 7.8, 6?

Сведок ЈОСИП ГОРУП: 7.8. а сад у 7.8., а за полицију знам да су ми у кућу дошли овај исто врбоват овај један полицајац али тад сам се пријавио, можда крајем седмог, не могу временски одредити, крајем седмог месеца. Ако је седми месец, онда можда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да не улазимо сад у то.

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Није тај дан, него нешто прије тога, не 7.8.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Реците ми кад задужујете оружје и униформу?

Сведок ЈОСИП ГОРУП: 7.8. добио сам униформу али нисам носио. Нисам је носио јер 7.8. кад смо дошли нисам добио нити оружје, нити одору, него сам остао сједит тамо у некаквој сали.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Кад сте добили оружје?

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Оружје? Само мало, сад мјешам заточеништво. Не 2., 3, него 7.8. сам дошао први дан на ту ноћ у ноћну смену, онда следећи дан кад сам дошао радит у следећу смену, значи ако сам био ноћна, не знам да ли сам, онда сам ваљда поново дошао у ноћну или следећи дан да нисмо могли више уопће изићи из полицијске постаје.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Значи, пар дана након, реците ми.

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Дан-два након мог доласка.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Реците ми, униформу или одору како кажете нисте обукли?

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Добио сам је кажем, добио сам оружје након 2-3 дана, а одору сам добио уочи пада полицијске постаје након што су дјелатници полиције које сам сматрао јер су били упосленици прије у милицији иначе, у неком континуитету а након свих који су имали континуитет.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ако се сећате господине Горуп.

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Не сјећам се, ја кажем да су ми дали одору су ми бацили доље на под, нити су гледали мој број, знам и ко ми је дао ту одору јел.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питање да ли сте носили или нисте носили?

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Обукао сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад?

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Прије заточења обукао сам јакну, тад је већ преко ноћи било хладно и нашао сам једну капу на улици .Касније, оно што сам, ту јакну сам посудио од пријатеља од суседа који је отишао на ... то није било моје, ја нисам имао, добио сам своју али је нисам могао обући јер ми није одговарала нити је.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли сте имали некакву легитимацију или оружни лист уз ту одору?

Сведок ЈОСИП ГОРУП: С обзиром да сам дошао радит а једноставно преко ноћи су почела та ратна деловања, ми смо требали отићи на некакав преглед као што је отишао.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Само ми лакше господине Јосипе, Ви дуго одговарате.

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Нисам стигао јер нам је заповједник узео и давао, нису они били ти који су.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Дакле, нисте имали, нисте добили легитимацију? Реците ми молим Вас колико сте то дана?

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Нисам добио, нису били у могућности.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро. Не улазимо сад у то, нисте добили нисте. Реците ми кажете да сте овде сад ја не знам у којем месту сте вршили ту стражу?

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Вршио сам испред полицијске постаје не знам, тамо сам спавао који дан, нисмо могли изић постаја је била нон-стоп овај, тако и куће без обзира што су српске, биле су гранатиране и сама полицијска постаја а у Брањин Врх где нас је послао заповједник, то је било значи, ако смо напустили полицијску постају мислим 21.,

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Видим да сте полицајац, да се трудите да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Без коментара, пустите сведока да каже.

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Једно два дана, два-три дана прије него што смо напустили полицијску постају онда сам послан у Брањин Врх.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро. Кажете да помогнете тако сте изјавили, ја сам уписао, тим месним стражама.

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Не мјесним стражама него полицији, ја нисам имао везе са мјесним стражама, мене су послали у Брањин Врх као полицајца али с обзиром да су се мјештани бојали тог гранатирања које је било ту ноћ и по селу и по полицијској постаји, заповједник нас је довео, рекао је заповјед, ја сам то сматрао ипак се радило о полицији у оно вријеме, не би обичном полицајцу противречио а камоли неке ко се сматра заповједником јел, у ствари, он је то и био. Он је рекао да останемо ту до даљњег, кажу јер на село је било гранатирање и пуцање, да видимо с мјештанима шта ће бит јер су каже овај у страху су и тражили су да их доведемо, да одемо тамо.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли је било и мештана који су се вама прикључили?

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Неки су сједили овај тамо, али нису се прикључили, не знам шта желите с тим рећи?

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да су вам помагали да чувате стражу, ви одмарате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су били наоружани? Ја ћу питати, видим да Ви то околишате. Да ли су ти сељаци били наоружани, имали оружје и седели са вама?

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Ловачко своје особно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу?

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Ловачко своје особно, неколико од њих је имало, није их имало нешто пуно, неко је имао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И седели су са вама ту на тим?

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Да, да, да. Иако је број био напухан, али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чули сте.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Реците ми.

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Сједили су тамо, то су били људи из села у којем сам рођен и у којем сам одрастао.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Реците ми господине Горуп, да ли је у то време била ЈНА у, рекли сте нешто, спомињали сте у Дубошевици, да ли је била ЈНА у Белом Манастиру?

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Да, са цевима тенкова окренутим према полицијској постаји. Како на брду, тако и из саме касарне, гледао сам са далекозором из просторије.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Била је касарна у Белом Манастиру?

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Да, то се видјело овај, то се видјело.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: И та ЈНА је пуцала на вас, на постају ту вашу?

Сведок ЈОСИП ГОРУП: ЈНА? Па не знам, немам такво сазнање, то сам видио да су цеви тенковске биле окренуте према нама и то је било сулудо јер смо их добро видели.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Јел пуцала на село ЈНА?

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Само да кажем, нити на село, нити на Бели Манастир, не могу тврдити, јер ја нисам био, у том тренутку то нисам могао проценити али је било пуцања са брда, значи не тврдим из касарне, него негде са брда да ли из касарне или са брда, прича је било различитих. По мом мишљењу.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Реците ми сада, немате ту исказницу.

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Молим?

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Немате оружани лист, претпостављам да сте дужили аутоматску пушку.

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Ви баку не бисте превели преко цесте?

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не могу ја.

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Не бисте баку превели преко цесте а да баку неко жели убит?

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Немојте са мном господине Горуп, ја Вам не могу, можемо овако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Браниоче, поставите питање. Ви кренете са целом причом пре него што поставите питање. Ако имате питање, поставите му питање да ли имате оружани лист? То је питање а не да причате причу па онда дођемо до питања.

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Имам проблема са концентрацијом, зато сам Вас замолио да поставите конкретно питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немамо времена да Ви постављате Ваша опширна питања, значи, само сведок само мало. Ви одговорите директно на питање значи. Изволите питање. Да чујемо питање.

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Мислим да сам био превише отворен и причао окол-наоколо. Нема никаквих тајни, оно све што знам, одговарам са да и не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, у реду је. Само питање.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли је војска имала некакву стражу? Војна полиција да ли је била у Белом Манастиру?

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Поновите ми, да ли је војска имала стражу?

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било војске у Белом Манастиру?

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Била је сама касарна, ту је био центар за обуку паса, али ја Вам кажем што сам видео, не сећам се да сам имао сусрет са ЈНА, осим у Дубошевици где сам срео након што смо напустили полицијску постају, након што сам напустио то мјесто где сам био.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Реците ми молим Вас.

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Не сјећам се сад за ЈНА.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да Вас је зауставила полиција или војска, Ви сте наоружани аутоматском пушком, немате кажете дозволу, немате ништа при себи.

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Били су са мном полицајци који су били у одори и који су били овлаштени и већ су постали. Са мном је био, нас је водио полицијски дјелатник Фаркаш Ферика који је био дјелатник прије и он је био задужен за нас. Нисмо ми били цивили без исказнице, Ви то можете тако, али тај је одговарао за мене и ми нисмо могли ништа радит, нити говорит, нити било што без знања Фаркаш Ферике и још је било полицајаца, Сабо, Домазет, не знам који су били.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро. Значи, они су увек у групи и да кажу.

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Тако је, распоредио нас је мало било, јер нисмо знали своје.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро. Реците ми само.

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Нисмо се познавали међу собом.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Реци ми само једну ствар, били сте у Дубошевици. Колико је Дубошевица удаљена о мађарске границе?

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Па, не знам.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Отприлике господине.

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Близу је, поприлично је близу. Близу мађарске границе, близу.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: 500 метара, километар, два, три?

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Уз границу можда не знам, километар можда на појединим дјеловима граница је изразито кривудава чак њихови дјелови улазе чинило би Вам се у Мађарску. Кад пређете гранични прелаз Ви се возите, са десне стране је жица, али још увијек је са друге стране жице иако се возите 5 минута још увијек је не знам, Хрватска.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Реците ми сад молим Вас јел сте имали број, колико је из Вашег села Брањин Врх колико сам схватио?

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Да.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Колико је из Вашег села било припадника причувног састава?

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Причувног састава полиције? Па нећу их именоват, али овај, нема потребе али по мом не знам, можда негде до десетак.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: До десетак? Реците ми, чули смо овде од неких сведока да су припадници Збора Народне Гарде, сад која је то разлика била?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само браниоче, једно питање.

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Не знам, ја нисам повјесничар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде је стављено на терет злостављање лица која су се налазила у притвору. Ми сада говоримо о саставу војске, народне гарде, какве везе има то са тиме?

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Господине председниче већа па ћемо причати даље, да видимо ко је био надлежни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта Вас занима? Он не каже.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ја Вама не могу пред сведоком да кажем шта ме занима.

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Разумем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само тренутак, он не каже да није био полицајац и не каже да је постојао Збор народне гарде, али ми причамо о нечему што уопште.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Мене интересује шта је Збор народне гарде? Ко је био? Које су то јединице биле?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па то можете да сазнате, видели сте, толики су знали за Збор народне гарде. Ваљда Вам је јасно да је тада постојао. И то нико није, то је неспорно. Овде је.

Сведок ЈОСИП ГОРУП: И ја сам чуо да постоји Збор народне гарде, с њим немам везе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нема везе са тим, ми питамо нешто што уопште нема везе са оптужницом.

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Нема везе са мнош. Ја никад нисам био члан ХДЗ-а нити сам био члан Народне гарде ако алудирате на то, нити сам данас иако би далеко боље.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли је био Збор народне гарде у Брањином Врху? Да ли је био?

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Ушла су двојица и отишла двојица који су лагали, али они с нама нису имали апсолутно никакве везе.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Из Брањиног Врха?

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Не, нису они из Брањиног Врха. Они су дошли, ја не знам да ли су, с којим разлогом, нити поводом, нити ништа. Ја Вам тврдим да у Брањином Врху није био Збор народне гарде, ако је нетко био, онда је вероватно то стекао на основу исказнице ХДЗ-а али Збор народне гарде није био, дошла су двојица, један је био из места Чеминац, другог не познам и са Брањиним Врхом нису имали везе, осим овај не, не, не знам, ја сам ...

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Јел су имали ови у Белом Манастиру негде некакво седиште?

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Не, немам сазнања, нити данас имам нити сам онда имао да су имали некакав смјештај, овај гарда да је имала. Чуо сам да су се, неки су се вадиле на то да иду у Гарду па су напуштали полицију, у бити су зато што су били збуњени, у бити су бјежали из полиције.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: То значи, Збор народне гарде није заједно са полицијом?

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Не, не знам о којем Збору народне гарде говорите. Ја знам да су постојали, али је не знам нити на које људе алудирате, нити с њима, ја сам добио заповјед од човјека који је полицајац и ставио ме је уз полицајце. Они су обављали своје дужности, ја сам шутио и стојао са стране.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро.

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Значи крај овлашћених полицајаца који су завршили школу за милицајца и за то били овлаштени, познавали све послове.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Реците ми да ли познајете Марка Томића?

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Марко Томић? Марко Томић. Код нас има пуно Томића, мислим да у Браћином Врху није било, не, не, можда, али Томића знам доста али као Марка не, не могу се сјетити.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не сећате се?

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Да ли је то можда господин који је овај старији господин који може бити скоро дједа да је имао старијег сина? Не знам, не знам. Реците ми нешто о њему, па ћу Вам рећ.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Јел Вам познато име и презиме Мишо Балатинац?

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Да.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Реците ми кад сте га упознали?

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Кад сам га упознао? У бити мислим да што се тиче мене, злостављања, Вукшића и све то, да то уопће нема везе, да је то не знам, не видим. Разумете? Околишите, питајте ме конкретно. Мишу сам упознао већ кад сам био у прогонству. Значи, не знам да ли сам га икад прије видио. Значи, кад сам био у прогонству углавном.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Никад га пре тога нисте видели у контексту, нисте га видели у тој притворској јединици?

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Не, чак се не сјећам нити у затвору да сам га видио.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да. Да ли сте га видели када у постаји као припадника резервног тог састава?

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Не, не.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Нисте га ни ту видели?

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Не.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Тек касније кад сте.

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Нити да је био у Збору народне гарде, нити да је био полицајац. Ја о њему немам никаква сазнања. То је човјек, мени се није то поклапало, ја сам био редован студент, студирао сам економију и био сам читаво вријеме у Осијеку све до тог лета кад смо имали јел станку. Значи, на свеучилишту није било испита до јесени. Те јесени сам требао дипломирати, тако да немам везе са њима.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да Вас не бих замарао, видим да Ви то све емотивно наравно, што је за очекивати. Реците ми молим Вас, па нећу, имао сам сет један питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само питања.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Реците ми овако, ја нисам баш најбоље разумео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само питање.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ко је Вас конкретно тукао у Белом Манастиру? И колико пута?

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Зашто би ме неко морао тућ?

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли Вас је тукао?

Сведок ЈОСИП ГОРУП: А да ли има неких других елемената? Ја Вам морам одговорит протупитањем јер су повређена моја права и оно што је радио «Жућо» и његови пријатељи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само, поставите питање.

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Лишили су ме слободе, нису ми дали јест, нису ми дали пит, нису ми дали на ВЦ од озеблина доље ме све болело у подруму, умиро сам од страха, гурали су нам бомбу у уста, улазио унутра Инђић са бомбом, гурао ме руком, излазио из ходника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте већ дали.

Сведок ЈОСИП ГОРУП: «Жућо» испред мене тукао човјека.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте понављати, Ви сте већ све рекли. Не знам, ако он није разумео, Ви сте рекли да Вас нико није тукао, да су Вас само одгуривали и да су тукли ове остале.

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Ударио ме кољеном под, гурнуо ме главом, да ме повукао за ухо, почупао тај мени су говорили да је «Сић» али ја тог човјека не могу тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је било кад сте били испитивани. Све је то нама јасно.

Сведок ЈОСИП ГОРУП: «Жућо» је био тај који је тражио новог, ја сам рекао да је нови био би ја тај који је месар или по занимању месар био јел тај Мађар, или би био тај Емил Ивановић, њему је то било свеједно.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: У истрази, то је овај записник који Вам је показао уважени председник већа данас, не знамо датум тог исказивања Вашег, али то је овде пише да сте.

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Ја мислим да је то по суцу, да је то у Осијеку, овај, тај што су се дечки овај, тако да тај исказ не само мој него и свих осталих, нас 20 који смо били тај дан, у то вријеме, сматрам да је исказ јако бахато и немарно направљен. Не знам зашто је он то направио, да ли је имао лош дан или је мислио да овај, можда Вам то не иде у прилог, али овај.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Јел се сећате који је то судија?

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Не. Сјећам се да је био старији од мене можда не толико овај можда десетак година не могу рећ, можда и више да је био добродржећи, не знам. Али није био, мислим да ме је у Белом Манастиру за тај случај испитивао господин Зегунџија или ако би ми рекли.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Владимир Зегунџија.

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Да, покојног Горана Зегунџије син, мислим да ме је он у Белом испитивао па други исказ значи, треба бит тај судија, а Ви сте ту имали Хрњак или тако нешто? Онда је ваљда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, него поставите питање само.

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Не знам.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Реците ми шта су Вам рекли поводом којих догађаја Ви требате да сведочите ту? Кажете ишли сте више пута, конкретно кад сте давали овај исказ поводом којих догађаја?

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Поводом којих догађаја? Па, овако, како мислите поводом којих? Позвали су ме са суда, добио сам позив да кад сам изашао из затвора, кад сам размењен сачинио сам службену забиљешку.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не, господине.

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Сачинио сам службену забиљешку о особама које су радиле и што су радили одмах по мом изласку. На основу те забиљешке вјероватно су ме узели и позвали као свједока и онда су ми рекли «били сте у заточеништву реците ми што се догађало» и онда сам морао то понављати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, испричали сте шта вам се десило у заточеништву.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ви сте били.

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Али нису имали, не да нису имали него ово ме збуњује, ви вјероватно не би имали времена.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: У два физички одвојена места, били сте у Борову Селу могли су вас за то испитивати за догађаје тамо, да ли вас је неко тукао, малтретирао.

Сведок ЈОСИП ГОРУП: У Белом Манастиру су ме испитивали за заточеништво у Белом Манастиру одвојено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само, само.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли Вам је истражни судија, господине Јосип, да ли Вам је истражни судија тада рекао да дајете изјаву против не знам осумњичених лица тих, тих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не може то питање.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли Вам је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не морате да одговорите на ово питање.

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Не знам шта да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не треба да одговорите.

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Питање је, ја сам позван исто као и овде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не може питање шта му је рекао истражни судија, о чему су њих двојица причали, имате испред себе тај записник.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Који је то записник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Видите га.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Имам фотокопију једног записника, немате датум, немате истражног судију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нема ни потребе, јесте чули шта вам је рекао саад сведок.

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Ја вам кажем.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не знате ни како, ја питам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте чули шта вам је рекао сведок сада? Ја сам га сад непосредно испитао, тај записник чак не мора да буде ни важан овде ни валидан, имамо његов исказ непосредно сада дат.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чули сте га шта је рекао.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: А да ли ја њега могу да питам на околности овог записника или не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли прочитали записник?

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта пише у записнику?

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Пише «да сам се налазио у затвору».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: «Кад сам био у Белом Манастиру» и.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: «Тамо су нас тукли и малтретирати како мене тако». Дакле тамо тврдите да су вас тукли, данас сте овде рекли да нису, ја вам по ЗКП-у сам дужан да предочим разлику у исказу који сте дали тад.

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Нема разлике у исказу.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Нема разлике. Хвала вам.

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Један, ја нисам рекао да сам добио један ударац, ја вам сад кажем да ли ово схватате.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Хвала, немам питања.

Сведок ЈОСИП ГОРУП: То је разлика можда између хрватског и српског књижевног језика.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Немам питања, немам питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, седите кад немате питања, не морате да понављате, чујем ја Вас.

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Значи више, они ме нису гладали, они нису били настрани, значи то су били ударци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, чули смо Вас шта сте рекли, имамо Ваш исказ, овде се све снима. Изволите.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Господине Јосипе, ја морам да Вам предочим управо овај записник о коме смо сада говорили и шта сте тада изјавили. Ако дозволите да му ја предочим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Може, само изволите.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: «Након окупације Барање остао сам у свом селу с тим да сам био у причувном саставу» итд, али само хоћу ово да вам кажем, «ми смо се нас десетак повукли према Дубошевици и ту смо били све до 01.09.1991. године, ја сам остао сам а осталих девет полицајаца је отишло преко Мађарске у Хрватску». Реците ми од ових, кажете девет полицајаца, да ли је међу њима било професионалних полицајаца?

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Да. То су били, нас је десет било распоређено у Брањин врх, професионални је био значи, иначе полицајац Ферика

Фаркаш, он је био имао је неки виши чин од обичног полицајца, а у Дубошевици сам завршио зато што су ови побјегли у Мађарску, а остао сам у свом селу то је родно село где сам све људе познавао и тако. Кад сам схватио да се, кад ми је дошла некаква претња од двоје цивила да ће срушити, запалити село и ући тенковима ми смо изашли у Дубошевицу. У Дубошевицу смо одлазили у два до три наврата, два до три дана заредом, значи од пада полицијске постаје кад смо сазнали напуштање дјелатника, регуларних дјелатника милиције који су остали радити, а било их је и Хрвата и Срба и Муслимана значи не ради се о ХДЗ-овцима нисам нити сам ја био, ми смо онда одлазили у Дубошевицу тражити људе који би се вратили да нам помогну јер смо се бојали за село, пуцало се из близине, пуцало се из ватреног оружја са пунктова са фарме и са пункта, да тако кажем барикаде од Белог Манастира, од уласка у Бели Манастир према Брањином врху.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Да ли су они били припадници редовног састава полиције?

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Да.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: И пре избијања ратних сукоба?

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Да. Можда не сви, сад се не могу сјетити али углавном један дио да.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Изјавили сте.

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Знам по томе што су имали одору, значи они су имали одору Ферика Фаркаш униформу, значи то је била некаква сива одора или ознаке полиције и нормално службено што су задужили.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Где је била ознака полиције, где се налазила?

Сведок ЈОСИП ГОРУП: На рукаву.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Добро. Данас сте изјавили да су сви затвореници у просторијама СУП-а Бели Манастир имали повреде.

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Да, и рекао сам да ако постоји један можда не знам, али сам вам навео људе па их значи можете особно питати, узимам за могућност да сам погрешно али ја тврдим од оних 99,99% изузев овог Млађе који је ишао, Младена који је избо супругу ишао бост, људи су имали сви претучене руке и рекли су ми да редовито злостављају да туку између ногу.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Добро, рекли сте да је међу њима био и Мато Филиповић.

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Да.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Да ли вам је он рекао да је он претучен, да ли сте видели да има какве повреде на свом телу?

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Да, рекао ми је да је тучен али ако се сјећам мислим да сам, не сјећам се да ли сам видео на лицу, сад се не могу сјетити али руке су му углавном, то ми је било због руку, јер су ми то

напоменули. Прво сам, неке сам видео лице, некад сам ушао кад су палили свјетла, а онда касније кад сам видео руке и све.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Да ли вам је рекао ко га је највише тукао? Питам за Мату Филиповића?

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Питајте њега, не знам.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Сад да Вас питам, Ви сте рекли да су у тој просторији били Паво и Владимир Земљак.

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Накнадно су доведени у ту просторију јер су просторију у којој су они били довели двојицу из Биља како би их могли злостављати и тући, па су онда њих двојицу пребацили код нас. Молим вас да ли могу добити чашу воде, ако постоји некаква могућност? Хвала.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Судија, ја бих овде само да укажем сведочење Мате Филиповића који нам је указао да су Паво и Владимир Земљак били али не кад и он у исто у време.

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Није точно.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Што је у супротности са изјавом данашњег сведока.

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Није точно, одговорно тврдим лежали су крај мене. Лежали су крај мене, Мато Филиповић је био насупрот мене, након одвођења у Борово Село су нас раздвојили, Мато Филиповић је старији човек у то вријеме је био разуман, не знам сад у каквој је ситуацији када је дао такав исказ. Они су били одвојени, ја када сам дошао они нису били у ћелији, када су довели ову двојицу из Биља њих су преместили у ћелију до мене, а оно што је било у Борову Селу то вас не занима.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Добро, хвала. Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има још неко питања?

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Било би ми драго да господин Вукшић пита.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите Вукшићу.

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Поставио бих само овако кратко пар питања. Заповједник вам је био Анте Пргомет.

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Једно вријеме да.

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Одакле је иначе он дошао јер он у Белом Манастиру није био?

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Одакле је он иначе?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Да. Он је дошао из Осијека.

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Ви не знате?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, само.

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Он је полицијски службеник и он иде тамо где су га слали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сведок, само одговорите на питања.

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Одакле је, то ме не занима. Родом је ја мислим из Дарде.

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Добро.

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Не да мислим, у ствари сигуран сам да је родом из Дарде.

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: У резервном саставу је ли вам дошла испомоћ из Хрватске?

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Па након неке отмице која је била и након пуцања на полицајце и све онда је дошла испомоћ и спавали су у подруму, можда их је било једно десетак-петнаестак. Мислим да су били из Нашица.

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Кад су постављени у Брањином Врху, Белом Манастиру и испред полицијске постаје бункери?

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Зашто ме то питате?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само, какво је питање?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: У које време је, да ли пре његовог доласка или?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта?

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Да ли су постављени бункери?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су постојали бункери?

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Нисам видио бункер, не, не знам о чему.

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Са џаковима оним.

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Па то није бункер.

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Него, то је?

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Па бункер је нешто што је сазидано, до Другог свјетског рата.

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: А ово са џаковима како се то каже?

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Нисте слушали под повјестима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Какве то везе има?

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Неколико врећа је било, значи ја мислим да се звало грудобранице, неколико врећа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Испред станице?

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок ЈОСИП ГОРУП: И то је постављено уочи пада полицијске постаје колико ја знам јер сам отишао на тај грудобран, дечки су се бојали, а дотад су већ навелико била дјеловања, значи гранатирање из минобацачке гранате и тако, и након нашег упознавања у Зеленгају, је ли тако.

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Да ли сам Вас ја тукао?

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Као да јесте. Оно што сте чинили Ви сте тражили неког новог, ја сам прешутио да бих поштедио своје здравље и живот, ја сам морао шутити нисам сам Вам се смио нити обратити нити ко други, нити ко вас је погледао у ћелији. Нисте дозвољавали да вас

погледа, ви сте Србе тјерали из полицијске постаје да иду да узму оружје.

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Да ли сам ја Вас лично ударио? Да или не, само одговорите?

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Није било потребно, довољно је било оно што сам видио што сте радили са људима пред мојим очима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чули сте, па добро, чули сте да вас није тукао.

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Он док је тукао ударао је људе, он док је тукао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само Вукшићу, вратите се само овде.

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Он је махао у тој малој просторији, он је тукао ногама и рукама и ударао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли тачно ово што је он рекао, питам ја Вас, јесте тукли остале који су били значи Емила затим ове друге који су били?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Све неистина и лаж.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све је то неистина?

Опт.ЗОРАН ВУКШИЋ: Лаж.

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Није истина, одговорно тврдим, спреман сам ићи на полиграф ради тога и код вас исто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, немате потребе, то је све. Да ли имате питање неко ви? Имате ли неке примедбе? Чули сте шта су рекли сведоци. Ништа. Добро. Хвала вам. Можете да истакнете одштетни захтев ако га знате колики је.

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нећете истаћи одштетни захтев.

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Како то мислите одштетни захтев?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одштетни за претрпљени бол.

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Не знам, имам одвјетницу која ме је сама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Мислим хоћете да истакнете али не знате који је износ, је ли тако? То ћу препустити одвјетници.

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Остајете при томе да ћете о одштетном захтеву накнадно одлучити, добро.

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Истаћу одштетни захтев али нека онда она одлучи према коме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Јер у овом случају за Борово Село она је тужила Републику Хрватску, а не појединца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

То је све што имам да изјавим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала вам што сте дошли и што сте нам пружили податке.

Сведок ЈОСИП ГОРУП: Нема на чему.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Направићемо једну паузу, сада је 11,17 часова, до 11,35.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Само један минут ако дозволите, да не би касније ометали. Наиме ви сте ме можда и с ваше тачке гледања и чињеничних навода, строго чињеничних навода који се стављају на терет овде. Рекли сте да нема везе, да не постављам питања у вези Збора народне гарде, припадника којих других формација итд. Ја вам морам да скренем пажњу да је оптужним актом бланкетним диспозицијама одређени тип оружаних сукоба, које формације учествују у томе. Према томе то су изузетно одлучне чињенице и ја бих вас молио следећег пута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Прочитали сте оптужницу, видели сте, то ћемо, шта ћу ја следећи пут да урадим то ћете чути кад будемо следећи пут али сада правимо паузу.

Након паузе у 11,42 часова НАСТАВЉА СЕ главни претрес испитивањем сведока Марка Марића.

СВЕДОК МАРКО МАРИЋ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан господине Марићу.

Сведок МАРКО МАРИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада ћемо прво узети Ваше личне податке. Марко Марић од оца?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Илије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рођени сте када и где?

Сведок МАРКО МАРИЋ: 03.09.1970. у Кнежеву.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Кнежеву. По занимању сте?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Возач.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са адресом?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Алојзија Степинца, Бели Манастир.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Овде ћу Вам прочитати имена овде оптужених: Зоран Вукшић, Слободан Стригић, Бранко Хрњак, Велимир Бертић, познајете ли ова лица, јесте ли у сродству са њима, завади, у пријатељским односима?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Познам их, нисам у непријатељским односима, знамо се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сву четворицу познајете?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Двојицу познам добро, а двојицу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кога познајете?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Господина Зорана Вукшића и Бertiћа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте овде у својству сведока, дужни сте да говорите истину, давање лажног исказа је кривично дело за које је прописана казна затвора. Исто тако не морате да одговарате на питања која вас или вашег блиског сродника може довести до тешке срамоте, кривичног гоњења или материјалне штете. Овде испред Вас имате текст заклетве, па је прочитајте.

Сведок МАРКО МАРИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде се води поступак против ових четири лица за која сам већ прочитао њихова имена за кривично дело ратни злочин против цивилног становништва, а за период између августа 1991. године па до краја исте године у Белом Манастиру стављено им је на терет вршење противзаконитог затварања, повређивања телесног интегритета, примењивање мера застрашивања и терора, мучења, нечовечног поступања као и убиства појединих цивила. Ви сте овде сведок, изнећете оно што вам је познато у вези ових догађаја. Знам да сте већ дали у два наврата исказ, један сте дали по нашој замолници пред Жупанијским судом у Осијеку 19.априла 2010. и један сте дали раније, овде не можемо видети када је датум, да ли остајете при ономе што сте тада рекли.

Сведок МАРКО МАРИЋ: Остајем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Можете ли сад да нам испричате шта се десило, шта вам је познато, улога ових лица која су овде поменута, шта су они радили у то време? Укратко испричајте па ћемо вам касније поставити питања да би се разјасниле неке ствари. Изволите.

Сведок МАРКО МАРИЋ: Па ето након.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете да стојите, је ли вам лакше да седнете.

Сведок МАРКО МАРИЋ: Стајаћу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само кажите.

Сведок МАРКО МАРИЋ: Хвала. Након 1991. једно време сам био у Збору народне гарде у Белом Манастиру и тако случајем околности ето то се десило, нисам успио на вријеме напустити Бели Манастир и јутро једноставно сам хтео сам отићи, па сам био у једном кафићу, хтео сам напустити, отићи у суседно село и онда су дошли господин Бertiћ и Зоран Вукшић са џипом, митраљезима и онда су брата су ухватили кући, он је иначе капелан, свећеник, и рекли да ја изађем њега ће пустити, а мене траже. Опколили су кафић и шта ћу, ја сам се предо и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта се тад дешавало?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Па ништа, почели су ме, стезали су ме, не знам, шпагом и лисице, метили су ме у цип, возили су ме у станицу полиције и брата. И тамо у полицији су ме довели, тамо су ме ударили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вас је ударао?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Господин Зоран Вукшић, има неки не знам није то био пендрек, то је био нека батина не знам, нешто велико, не сјећам се, и испитивали су, тражили су оружје, ја нисам знао, није ни било оружја, тражили су спискове где ћемо бацати српску дјецу у шећеранску пећ, то није постојало. Водили су ме по кућама да покажем ди је оружје, једноставно ја то нисам имао. Господин Вукшић и Бертић водили су ме у «Ремонт» тамо је био штаб и господин Вукшић је имао неки пиштољ «Магнум», не знам, сребрни, реко је да ће ме убити, да тражи оружје, спискове за дјецу. Испитивања, био сам у полицијској станици једно десетак дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте били у станици, где?

Сведок МАРКО МАРИЋ: У полицији, милицији, доље у подруму. Нисам ни јео шест-седам дана, нисам ни јео. Господин Вукшић је како су водили доље тако су тукли то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како су вас тукли? Можете ли мало да опишете?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Па пендреком тим неким, штапом, а онда кад сам био у хелији онда су тамо водили, водили су људе доље у подрум, изводили ван, тукли су тамо онако доље пред хелијом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте Ви видели, Ви говорите стално Вукшић, јесте видели Бертића?

Сведок МАРКО МАРИЋ: И Бертић је био с њиме, јесте, ови су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли је био с њима, да ли је тукао Бертић?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Јесте. Више Жућо ме туко, господин Зоран Вукшић него Бертић Велимир, више ме Зоран него Бертић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како Вас је Бертић тукао?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Па ударио ме пар пута шакама и кад ме довео он више није ни био, више је Жућо, он је више водио, био је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Докле сте били ту у притвору?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Па негдје једно до десетак дана сам био доље, онда је био један, не бих га сад именовао, један господин српске националности не бих му рекао име, који је рекао да ће ми помоћи да напустим да ме хоће убити, исти ми је помогао да одем у Сомбор, из Сомбора сам отишо у Нови Сад, из Новог Сада сам отишо у Београд, из Београда сам отишо у Бања Луку, из Бања Луке сам отишо у Котор Варош где ми је стриц, у Котор Вароши сам се задржо четири-пет дана, мало сам се одморио, из Котор Вароши сам отишо у Њемачку, тамо сам био мало у болници лежо, из Њемачке сам отишао у Осijek.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какве сте повреде имали?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Било је сломљених ребара, по леђима сам био сав плав и по лицу и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Друге јесу ли тукли ту док сте Ви били?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Друге јесу ли тукли исто у том?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Јесу, јесу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко их је тукао?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Господин Жућо, тукао је једног старијег господина довео и туко и господин Тавез је туко, ја сам већ био тамо, он је тамо доље туко, неког господина је туко, то је био старији господин ја сад не знам, мало јаче грађе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате му име како се звао?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Не знам, станује тамо код Фараона, он ће можда знати боље, знам да је тај преминуо, ја сад стварно не знам али знам да га је ломио доље, е сад, у станици је био мрачак па су ме водили горе су ме водили, па господин Бertiћ онда кад је, моро сам ићи, водио ме, заставу је срушио хрватску заставу преко станице полиције па сам моро ићи газити заставу и онда ме снимала, онда су били новосадска телевизија рекли су ми шта да говорим по налогу да сам погрешно, да су усташе, да су били спискови, па то сам реко, а шта ћу друго. И мислим не бих више имо шта часни суде додати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, поставићемо Вам сада питања, ево ту је тужилац, па ће онда поставити и одбрана, на крају могу да вам поставе питање и окривљени. Изволите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У овим исказима сте помињали пред истражним судијом да су вам стављали пиштољ у уста.

Сведок МАРКО МАРИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко је то радио?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Господин Зоран Вукшић.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли то тај пиштољ што сте га описали мало пре?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Па то је неки сребрни, неки «магнум» то је, не знам сад стварно, ко ће се то више сјетити али велики неки пиштољ.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, кажите ми где су вас све на којим местима тукли, јесу ли вас тукли у том подруму?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Јесу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А где су вас све то још изводили да вас туку?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Па изводили су ме, ишо сам доље у подрум, ишо сам у «Неимар». У «Неимару» им је био неки штаб па су ме водили у «Неимар» из «Неимара» су ме у полицију и вамо-тамо, тако.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесу ли вас и у том «Неимару» тукли?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Јесу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко је тамо био да вас туче?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Били су сви али више су ме други тукли него што су ме у полицији ова двојица. У «Неимару» су ме испитивали, тамо су долазили тукли други, има неки су покојни, тако да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесу ли ту у «Неимару» били Вукшић и Бертић?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Је, били су, да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесу ли вас и они тамо тукли, јесу ли учествовали у томе?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Кад су ме водили онда су ме тако онако шакама више ћушкали шакама, све се збивало кад су ме привели у станицу милиције, полиције, све се више тамо одвијало, а у «Ремонт» су ме више водили на испитивање, тражили су нешто мање, али полиција је била, тамо је била.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, рекли сте да је имао Вукшић неку батину кад вас је тукао.

Сведок МАРКО МАРИЋ: То је нека батина, је ли то нека лабава, није то ни пендрек полицијски, то је тако нешто, али знам да је било лабаво јер то кад је туко господина Тавеза, он је негдје бјежо, негдје био мокар негдје из канала, то је пуцало, то је јаукало.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажите ми кад је Вас тукао са тим где Вас је ударао?

Сведок МАРКО МАРИЋ: По леђима.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: По леђима, је ли оно што сте рекли да имате да су вам била плава леђа је ли то од тога?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажите ми, рекли сте да сте имали ребра поломљена.

Сведок МАРКО МАРИЋ: Ја сам био кад сам отишо код сестре у Њемачку тамо сам то мало излијечио и то ништа нисам добио ни папире ни потврде, ја сам имо 21 годину, да се смирим, ја сам био ван себе.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А од чега су та ребра била јесу ли вас још нечим тукли?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Па од тортуре, не, не, од тортуре. Ударали су ме кундаком али не ови оптужени.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажите ми како Вас је и у којим приликама Бертић звани «Векац» како Вас је он тукао? Рекли сте да он јесте али нам кажите конкретније мало.

Сведок МАРКО МАРИЋ: Па више шакама шамаре кад су ме привођили и у станици полиције пар пута и у «Ремонту» кад смо једном били кад ми је ставио пиштољ кад су тражили неке спискове, кад су тражили спискове.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Пиштољ Вам је ставио Вукшић је ли?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Вукшић.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А како Вас је тад Бертић?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Он ме држо па ме овако ударо, тако.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажите, морате речима пошто се снима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шаком, где, у ребра?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Да, тако ту.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А кад сте били у подруму је ли тамо долазио Бертић?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Јесте долазио, ја сам био завезан, доводили су, јесте био је.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли Вас је тамо тукао?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Ја сам био закључан, не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Тамо не?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Не, био сам закључан и водили су ме горе-доље то су водили други горе-доље и тако.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А кад сте горе на испитивању ко Вас је испитивао у полицијској станици?

Сведок МАРКО МАРИЋ: То су били ја сад не знам који су то све били, ја се не сјећам, у «Ремонту» ме је испитивао господин Миле .

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не, не, у полицијској станици?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Једноставно не сјећам се.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесу ли били Вукшић и Бертић ту присутни кад Вас испитују у полицији?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Не, они су доводили, долазили, тукли, не, не, нису они на испитивању.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. Сад ми кажите, кажете да сте били припадник Збора народне гарде.

Сведок МАРКО МАРИЋ: Па нешто сам био да припадник Збора народне гарде.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кад сте то постали?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Па 1991. негде до 20.07. сам био у Збору народне гарде, негде од шестог мјесеца до 20.07. тад имам потврду, даље више немам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, након тога кад?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Онда сам остао у Белом Манастиру и ето онда они су знали.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Хоћу да питам колико је времена прошло док Вас нису ухапсили?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Од кад сам био?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Од кад сте престали да будете, кажете отишли сте 27.07., а кад су они Вас ухапсили после?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Одмах чим је пао Бели Манастир, точан датум ја се не сјећам, кад је пао Бели Манастир.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колико је то дана отприлике?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Па ја сам био стално у Белом Манастиру, а ови су сви моји отишли, ја сам остао, остао је брат и мама и сестра сви су, ја сам остао. Ја точно кад је Бели Манастир пао ја се стварно не сјећам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кад сте били у Народној гарди тој јесте имали јесте добили наоружање?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Имао сам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А шта је било са њим кад су?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Ја прије него што више нисам био онда кад су они ишли у Осијек ја сам им дао, другом сам предо пушку, нисам имао, врати сам је.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте носили униформу док сте били у Гарди?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Нисам имао, били смо у цивилу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите одбрана.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ја ћу на ове околности управо. Реците ми где сте се то задужили у тај Збор народне гарде, ко вам је дао оружје?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Је ли морам одговорити на питање?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не морате.

Сведок МАРКО МАРИЋ: Не бих одговорио на питање.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Шта сте задужили?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Не бих одговорио на питање.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли је то било у Белом Манастиру или где?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Не бих одговорио на питање, господине часни суде, ја сам дошао из Белог Манастира да дам исказ онако како сам видио, шта сам прошао. Нисам дошао рећи кад сам добио оружје, какво оружје сам добио, никог нисам убио, никог нисам увриједио, дошао сам лијепо да обавим моју дужност грађанску с било које стране да буде да дам мој исказ шта сам проживио, а оружје које сам добио и имао ја мислим да то нема везе, јер нисам ја никог ни напао, нити планирао.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Господине ми то не знамо, нису ови овде оптужени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, само молим вас без коментара, поставите питање, његово је право да не одговори, ја сам га то и упозорио ако себе или неког може довести до кривичног гоњења, он то неће одговара и то је његово право. Изволите.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Председниче, он ни по замолници не може овде на основу исказа свог да одговара за било које дело које је учинио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, чули сте упозорење, немојмо сада да се бавимо процесним стварима, питајте, он да ли ће да одговори или неће то је на њему, ми ћемо то ценити.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Па нека каже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па рекао је да неће.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Због чега одбија? Да ли због срамоте или?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, па нема потребе да вам објашњава зашто неће да одговори.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Реците нам како ми да знамо да Ви нисте били припадник касније Збора народне гарде?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Рекао сам искрено да сам био, кад сам био ухваћен више нисам био и кад сам дошао у Осијек да сам све лијепо рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, чули сте.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Реците ми молим вас, кажете новосадска телевизија вас је снимала, кад је то било?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је било у августу онда?

Сведок МАРКО МАРИЋ: То је било тако кад је пао Бели Манастир и кад су срушили заставу одвели су ме у «Ремонт», дошла је новосадска телевизија снимала, дао сам изјаву. Ја мислим да се то пре пар година чак се негдје вртело да господин Бертић бацио заставу, да сам ја морао газити заставу, датум точно се не сјећам.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли је то снимала новосадска телевизија?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Ја сам реко да су мене снимала, а не заставу, да је мене снимала, да сам дао изјаву под присилом.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: И шта сте изјављивали? Јесу били новинари?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Већ Вам је објаснио шта је изјавио, више нема потребе.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не, није нам рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте рекао је.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Господине председничке изводићемо тај доказ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је шта је рекао да је.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Где је то снимљено у «Ремонту», где је то било?

Сведок МАРКО МАРИЋ: У «Ремонту» горе на првом кату, тренутно се налази хотел «Патрија» ту им је био штаб, мислим да Вам је сада јасно. Мислим да ... знају где им је био штаб.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: А чији је то штаб био је ли вам познато?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Ту су били господин Вукшић Зоран, «Векац» и сви окривљени.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Чији је то штаб био?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли Вам било познато ко су они?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Они су били у униформи ЈНА, господин «Векад» је био у маскирној одори и господин Вукшић био у маскирној одори и сви остали и цивили су били у маскирној одори, пушке су имали горе и то је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате шта су се они представили, шта су они рекли, шта су они?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Не, ма ја све знам који су они, ја знам из виђења из Белог али да су они тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које су формације јесте ли знали шта, коме припадају?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Не, не, не.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Реците ми молим вас када вас то «Векац» тера да газите заставу?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Рекао сам након пада Белог Манастира кад су ме ухватили кад је застава била на станици полиције па је била доље застава бацио и мене довео да газим заставу.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Одакле Вас је довео да газите?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Већ су ме ухватили, кад су ме ухватили био сам доље у станици полиције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи већ били у станици?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Био сам доље у подруму.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи већ сте тада били доле?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Јесте.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: И онда су вас?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Извели, је ли тако?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Извели су ме напоље да газим заставу.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Је ли то снимала телевизија?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се сећате?

Сведок МАРКО МАРИЋ: То се не сјећам, ја сам реко кад ме снимала да сам дао изјаву, а за заставу не.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли је поред Вас још неко био вођен на снимање и на ту изјаву итд?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Не.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Је ли Вас неко присилио да дајете ту изјаву телевизији?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Да.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ко?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Тренутно нису ту, били су тамо, а присилио ме је господин Миле Лемић.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Сад покојни?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Покојни Миле Лемић, тако је, Миле Лемић ме присилио и Душко

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: И то је било где, у «Ремонту» је ли?

Сведок МАРКО МАРИЋ: То је било у «Неимару», не «Ремонт» него «Неимар» се звао штаб, испричавам се, не «Ремонт» него «Неимар» садашњих хотел «Патрија».

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Реците ми кад су ови ваши другови из Збора народне гарде отишли?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Не сјећам се.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: А је ли знате да су отишли?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Ја кажем да се не сјећам, кад су ме ухватили нисам био, отишли су раније.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Е, ако кажете да се не сећате кад су отишли.

Сведок МАРКО МАРИЋ: Отишли су раније, нису били.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Нису били ту?

Сведок МАРКО МАРИЋ: У Белом Манастиру.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: А колико је било тих ваших другова?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Нећу одговорити на питање.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Јесу ли сви били из Барање?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Нећу одговорити на питање.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро. Реците ми господине, ја морам питати, закон ми дозвољава на основу Вашег кредибилитета да вас нешто питам. Реците ми јесте Ви имали пре рата неких кривичних прогона итд?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Не.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Нисте никада?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Не.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: У кривичној евиденцији?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Не.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Реците ми за пријем у Збор народне гарде јесте ли морали достављати некакву документацију?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Не бих одговорио на питање.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро, и то је одговор. Само ми реците колико пута се Ви водите и колико пута Вас «Векац» води из полицијске станице до

Сведок МАРКО МАРИЋ: Пар пута.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Пар пута, реците ми молим вас кад је пао, говорите о паду Белог Манастира, кад је то да ли знате датум?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Не сјећам се точно датума, знам да Бели Манастир су моје колеге напустили, а околна села Брањин Врх и вамо још су били, значи једино Бели Манастир је ко је осто осто и то је то.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: А шта је у Брањином Врху било?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Па тамо сам ја хтио побјећи али нисам успио.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Тамо сте хтели?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Тамо су били Хрвати.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Хрватске снаге или шта?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Па МУП је био тамо, да.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: МУП?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Да.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли и Збор народне гарде?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Ја кажем МУП.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро. Реците ми сада следеће па који то пут, кажете два пута или три пута, председиче већа Ви интервенишите ако сам погрешно, два или три пута Вас «Векац» води у «Ремонт» је ли тако? Који пут Вас је тукао то први, други пут, трећи пут или увек?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се сећате?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Морам бити искрен није увијек, два пута кад ме водио два пута ме туко, доље кад сам ишо у полицију, једном кад сам ишо у «Неимар» па ме господин Жућо метио пиштољ и њих двојица кад су тражили неке спискове и оружје.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Али он вас није ислеђивао никад?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Молим?

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Он вас није испитивао ништа? Ислеђивао?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Испитивао ме није.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Није?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Не.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: А реците ми те ударце кажете што сте добили јесте ли то добили с леђа господине од Бертића?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Било је и са стране и испред.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Је ли било више лица кад су вас водили?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Молим?

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Је ли било више лица осим Вукшића и Бертића?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Њих двојица.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Кад су вас водили само њих двојица?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Не, кад су ме ухватили први пута?

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да.

Сведок МАРКО МАРИЋ: Било их је пун цип, имали су траке око главе, црне маскирне тада су ме.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Је ли вас тад дирао Бертић?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Да, тада су ме шутнили у ауто, везо ме он и Жућо, везали су ме још били на ципу, имали су митраљез и мој брат је био за цип везан, који је био капелан, свећеник, опколили су тражили су мене. Понављам два пута тражили су њега, понављам два пута.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ја Вас питам колико Вас пута туче Бертић да ми опишете, кажете три пута?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Ја сам рекао кад су ме водили и горе једном у «Ремонту» кад ме водио, после су они, ја сам био после су ме опет оставили у милицији доље у затвору и они су само водили и обављали свој посао.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Значи више пута вас је тучао или једном?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Рекао сам вам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Понављамо, не знам да ли чујете, да ли разумете?

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не чујем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па то што не чујете то је други проблем. Биће транскрипт можете да прочитате, он је већ рекао више пута да су га више пута тукли, понављамо исто питање у круг.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не, гледајте, он употребљава множину, ја питам за свог клијента.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па рекао Вам је. Поновио је већ трећи пут исту ствар.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Реците ми да ли Ви знате Бертића од пре?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Знам.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Је ли Вам шта говорио кад Вас је то тучао?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Не.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Није. Јесте тражили воде, цигарете или било шта ако сте пушач или било шта?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Ко би дао воде, макар шта, нисам јео седам дана.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Седам дана?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Тако је.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: А јесте ли добијали воду доле?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Нешто у боци су бацали па смо се мењали, јесу, али нису они носили то је неки био полицајац који је носио доље воде.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: А реците ми то доле у том притвору колико сте дана Ви све заједно провели?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Па једно десетак дана.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Једно десетак дана.

Сведок МАРКО МАРИЋ: Да.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли се сећате отприлике датуме?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Не сећам се датуме.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ко је био од Вама познатих лица у притворској јединици значи да се тамо налази?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Био је Бандов Винко са мном у притвору, био је Тавез, господин Тавез је био.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Тавез?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Да, Тавез га зову, довели су оног Наранца или Јабука из Белог Манастира, сад точно како се презива, ја их знам али не знам по имену и презимену.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Још кога је ли знате?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Па и колега је био само њега су одвели у Борово Село, видио сам успут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислите на сведока пре Вас што је био?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Да, па је био Мишо Балатинац, њега сам видио само, они су дошли и отишли су у Борово Село, ја сам осто, њих су одвојили у Борово Село, значи неке су водили, неке су оставили и тако како ко, како им се ко свидио.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: А реците ми је ли и Ви радите у полицији?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад мислите на полицију?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Ја сам радио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Морате бити прецизни у питању да би.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро, сад би могло испасти да ли сада ради у полицији?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Не радим.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Реците ми где радите?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Нећу одговорити јер мислим да то није важно где ја радим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: А кад сте радили у полицији?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте радили у полицији?

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Рекао је да јесте сад.

Сведок МАРКО МАРИЋ: Радио сам у полицији.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Када?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Нећу то одговорити.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Реците ми је ли познајете Ви Јосипа Горупа?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Познам.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Од када?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Од прије рата знамо се, да, дечко из Брањиног Врха и тако знамо се.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Из Брањина Врха?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Па Брањин Врх, знамо се из виђења и тако, не толко да га знам али знамо се из виђења.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли он Вас зна, јесте било кад разменили реч коју, попричали?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Јесмо.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Јесте ли тамо у том притвору попричали?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Нисмо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте само, је ли био он у притвору?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Ја сам га видио тамо.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Рекао је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Само да проверим.

Сведок МАРКО МАРИЋ: Ја сам га видио тамо али нисмо причали, не, ја сам био у ћелији са Бандов Винком и то унутра није било ни струје, то је било страшно.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Кад сте после тог виђења у притвору после тога кад сте видели Горупа после тога?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Нисам га видио.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Нисте га никад више видели?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Па после сам га видио у Осијеку да.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: У Осијеку је ли?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Да.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Јесте поразговарали?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Па јесмо разговарали, нисмо ништа причали о овим стварима.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Нисте?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Па поразговарали смо, ишли смо так, он је више.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Знате зашто Вас питам?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Реците.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Мало пре је Јосип Горуп овде рекао да Вас уопште не позна, да није чуо за Ваше име и презиме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не сећам се, ја се не сећам да је неко питао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Одакле Вам?

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Тужиоче Вама нећу одговарати на питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је Марко Томић био, а не Јосип Горуп, Ви сте мислили на Марка Томића колико се ја сећам, не за њега.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте питали уопште за овог човека, овог сведока нисте поменули мало пре, можда се Ви не сећате али ја мислим да нисте, ево видећемо и у транскрипту можда га тражимо али мислим да нисте.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: За Марка Марића сам питао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За Марка Томића сте питали.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте да доводимо сведока у ситуацију, има више Марка.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Јесте има овај Томић и ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е па није то исто.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Лапсус.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није лапсус баш тако чудно да се појавио лапсус али пазите шта питате доводите странку.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Реците ми молим вас да ли сте Ви остварили неку мировину или било шта, пензију?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То не морате да одговарате, ја ћу да Вам кажем не морате.

Сведок МАРКО МАРИЋ: Е рећићу Вам нека знате, да нисам него се борим да живот иде даље послје тортуре и то је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има ли још неко питање?

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Имаћемо још. Реците ми да Вас не питам сад више о том Збору народне гарде, нећете ништа да причате о Збору народне гарде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, рекао је то, ајде питање само.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Реците да Вас питам о резервном саставу полиције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је и Вам познато нешто у вези тога?

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Је ли Вам познато?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Нешто је.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Реците ми је ли Вам познато је ли страдао неко да је убијен у августу месецу односно осмом месецу коловозу или у седмом месецу неко од грађана српске националности у Белом Манастиру, је ли Вам познато?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Од грађана српске националности мислим да је био у полицији.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не да је био у полицији, грађанин, цивилно лице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да је убијен?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Да је убијен? Били су убијени полицајац, да.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Који је тај?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Зоран Синановић.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: А где је убијен?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Нисам сигуран, мислим да је негде на путу овамо, нисам сигуран, нећу точно одговорити, не могу точно одговорити, Зоран Синановић и Ратко Видаковић је убијен, јесте.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Они су убијени у Белом Манастиру?

Сведок МАРКО МАРИЋ: У Белом да.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: У Белом Манастиру?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Па ту да.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: А шта су они били, полицајци?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Не, Зоран Синановић је био полицајац активни дјелатник Министарства унутарњих послова, а Ратко је био цивил, цивил био је припадник територијалне обране Ратко Видаковић.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Кад је то, осми месец?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Па да.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: А је ли знате ко га је убио?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Не.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Не.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро. Реците ми Ви тих дана кажете пре пада Белог Манастира нисте излазили, јесте ли излазили увече негде, по дану, дружили се с неким?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Увече нисам, по дану сам излазио так мало око куће, јесам.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не чујем Вас ја, извињавам се.

Сведок МАРКО МАРИЋ: По ноћи нисам излазио нигдје.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: По ноћи нисте?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Не.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Реците ми још којим возилима сте били вожени до «Неимара»?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Па то је био онај цип «ландровер» без крова онако.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Реците ми јесте имали Ви неке повреде на лицу кад сте давали тај телевизијски интервју?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се сећате?

Сведок МАРКО МАРИЋ: По лицу? Не, био сам ушминкан.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Шта је телевизија Нови Сад шминкере довела или?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Био је спикер, био је камера.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: А како сте били ушминкани?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Ја кажем да сам био, нисам био по лицу него сам био по леђима по тијелу али сам био обучен.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: И шта садрже те изјаве да ли се сећате? Ако Вам је тешко господине.

Сведок МАРКО МАРИЋ: Поприлично ето сјећању да сам погрешио, да су хрватске снаге спремале бацати српску дјецу у шећеранску пећ, да сам погријешо, да сам млад, да сам 20 година имао, 21, и то је то.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: А што сте Ви погрешили кад кажете?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А што сте погрешили, какво је то питање? Зашто је рекао зашто је погрешио, зашто сте погрешили, па немојте да постављате питања која су субјективна.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Зашто сте Ви рекли зашто сте Ви погрешили?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па то смо већ рекли, немојте више да одговарате.

Сведок МАРКО МАРИЋ: Био сам присиљен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Већ сте објаснили да вам је натерао, два пута објашњавамо исту ствар, је ли вам лепо рекао да је натеран да да такву изјаву, зашто би понављали пет пута исто питање. Ако има неко ново питање, нечег новог што Вас занима, питајте шта је радио Бертић, питајте шта је.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Председниче већа, сведок Вам се закleo овде неће ни на једно питање да одговори.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не мора да одговори.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Које нема везе.02.16.28..

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Суд ће то да ценити, суд цени сваки исказ сведока, па ћемо да ценимо, а Ви поставите питање.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Поставићу још. Реците ми колико сте пута давали изјаве о догађајима у Белом Манастиру пред надлежним органима у Хрватској?

Сведок МАРКО МАРИЋ: 1992. и сад кад сам био позван од Вашег суда у Осијеку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи два пута.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: 1992. и?

Сведок МАРКО МАРИЋ: И сад кад сам био у Осијеку.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Реците ми молим вас, господине председниче, можете ли да питате је ли то ова изјава из 1992. да му предочите што ја имам овде?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се сећате?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Не сјећам се, то је било 1992. то је било ратно стање и ја сам дошао из Њемачке из болнице, не бих ни гледо, ја се можда и не сјећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте дали изјаву да ли се сећате?

Сведок МАРКО МАРИЋ: У полицији, у Четвртој полицијској станици Бели Манастир, у Осијеку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Бели Манастир. Добро.

Сведок МАРКО МАРИЋ: Господину Лисјаку инспектору сам дао изјаву.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: А јесте ли негде после тога пред судом негде да сте дали као сведок, разумете, као ово сад?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Сад се не сјећам, мислим да смо били нешто то је био још рат, то је била оптужница, како се то каже, осуђени су у одсуству нису били тамо, мислим да је то било једном тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, не можете се сетити.

Сведок МАРКО МАРИЋ: Не могу се сјетити али било је, ту се водило тих спорова једноставно то се, тешко се сјећам, тешко бих се сад тога сјетио.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Тешко се иначе сећате?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, молим вас.

Сведок МАРКО МАРИЋ: Не, добро се ја сјећам, ја се добро сјећам, нисам, ја сам здрав.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Поставите питање, немојте коментарисати, после ако имате коментар на његов исказ реците, али немојте коментарисати између.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Па ја ћу ставити примедбу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па нормално то је Ваше право.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ставићу примедбу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само Ви завршите с питањима.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не знамо да ли има још неких питања па ћу после да му ставим пар примедби.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сад питајте сад што имате, примедбе после, питања више. Изволите.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Да ли познајете Зорана Вукшића и Велимира Бертића «Векца»?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Познам, да.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Реците ми оног дана када су Вас привели.

Сведок МАРКО МАРИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите. Да чујемо питање, изволите.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Када су Вас привели да ли сте их упитали зашто су Вас привели, јесте ли питали разлог зашто?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Нисам имо времена, могућности, нисам имо могућности да кажем, да зинем.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Јесу ли Вас они нешто питали?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Јер ме нису привели него су ме свезали и шутнули, разумијете, да нисам имао прилике нешто да кажем.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: А да ли су Вас нешто питали?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Викали су «где си усташа».

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: У изјави коју сте дали пред Жупанијским судом у Осијеку ове године рекли сте да сте се скривали у кафићу у Белом Манастиру.

Сведок МАРКО МАРИЋ: Јесте.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Због чега сте се скривали у кафићу?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Хтио сам побјећи, отићи од куће јер сам мислио да ће доћи прво кући, хтео сам отићи у кафе бар «Наташа» да одем јер ту је попречке најближе једно село Брањин Врх тамо су биле снаге и хтио сам одатле отићи, међутим ето нисам успио, ухватили су брата, он је свећеник, на ципу свезан био и опколили су «Наташу»

пуцали су по зраку, тражили су да се ја предам јер њега ће пустити, а траже мене.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: А зашто Вас траже? Да ли имате та сазнања зашто су Вас баш тражили?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Зашто? Не знам зашто су тражили баш, то сам сада мало прије сад све рекао, јер морам сад све поново понављати?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не морате.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Реците ми како је Зоран Вукшић изгледао тада?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Имао је браду дугу, обрве, имао је високе обрве, имао је маскирну униформу, имао је ауто «Фићу», колац имао на «Фићи», ошиљен колац, страх и трепет.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Не питам Вас за «Фићу», питам Вас како је изгледао Зоран Вукшић?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Велика брада, обрве, бркови.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Колико велика?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Велика тако да се не виде уши, страх и трепет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико, десет сантиметара, пет?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Велико тако, господине часни суде, тако то је било.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: До груди?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које му је боје била брада да ли се сећате?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Црвенкасте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какав је он био? Сад ја овде видим да је он сед, ја га нисам видео пре.

Сведок МАРКО МАРИЋ: Не бих га гледао, да видео сам да је сјед.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какав је?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Била је црвенкаста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Коса каква му је била?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Исто тако.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Да ли можете да се присетите датума када сте напустили СУП Бели Манастир?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Не могу се присетити датума.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Изјавили сте да вам је неко поломио ребра.

Сведок МАРКО МАРИЋ: То кад су у «Ремонту», то они, господин Жућо је тукао али рекао сам кад ме приводио у станицу полиције да су ме тукли, тукли али сам кад сам ишао у «Ремонт» тамо је господин Лемић Миле и они су ме тамо још више и остали, не он и Џонсон Танасковић, њих сила, њих хрпа, ја их знам, не знам имена и презимена, више тукли, не кажем да ми Жућо ме јесте туко пендреком али не кажем да ми је ребра сломио. Ко је сломио једино драги Бог зна.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: А кад Вас је Жућа тукао?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знам да ли сте слушали до сад шта је говорио, ја мислим да он други пут понавља исто оно што је већ испричао. Значи сведок понавља стално исто.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Питао сам га за сва места.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чули сте објашњавао је за свако место где га је тукао, али ако нисте слушали то је друга ствар, морате слушати шта причају сведоци, па онда поставите питање оно што није, а не ово што понављамо исто. Изволите.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Реците ми да ли је у тој просторији у СУП-у Бели Манастир да ли су били Паво и Владимир Земљак?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Њих сам видео доље у подруму пролаз, касније одлаз нисам видео.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: А ту где сте Ви били притворени?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Доље у подруму, ја сам био притворен, то је доље било и видео сам пролазу – одлазу, како су они водили, они су водили, господин Жућа је водио. Они су водили пролазили излазили ван, то је доље мрак, није било струје, то је био мрачак, онако решетке су биле тамо мало што је свјетло.

Адв.ИВАНА ТОМОВИЋ: Добро, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има ли још неко питања. Изволите.

Опт.ВЕЛИМИР БЕРТИЋ: Бертић Велимир звани «Векац», је ли тако, знамо се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, само питање, да се знате то је већ рекао.

Опт.ВЕЛИМИР БЕРТИЋ: Прво питање, погледај ме у очи и реци кад сам те ја то туко?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Одговорио сам на питање.

Опт.ВЕЛИМИР БЕРТИЋ: Добро. Друго питање, које возило је било тај цип наводно с којим смо дошли ја и Вукшић у «Наташу»?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Рекао сам да је то био цип, ти и Вукшић и било је још пар и мој брат свећеник, добро знате које возило.

Опт.ВЕЛИМИР БЕРТИЋ: Питам које возило?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Одговорио сам на питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се сећате?

Опт.ВЕЛИМИР БЕРТИЋ: Које боје?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Мислим да је било зеленкасто. Да ли је било возило црвено или бијело мислим да је небитно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт.ВЕЛИМИР БЕРТИЋ: Ми баш нисмо били некад прије рата у неким добрим односима због чега?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Ја се не сјећам.

Опт.ВЕЛИМИР БЕРТИЋ: Не сећаш се. Херинг, Кава, Шокац, та имена су ти позната?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Не бих одговорио на питање.

Опт.ВЕЛИМИР БЕРТИЋ: Битно ми је господине судија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не мора да одговори ако не жели.

Опт.ВЕЛИМИР БЕРТИЋ: Зато што не говори истину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим вас, само, не морате Ви да дајете савете сад тренутно.

Опт.ВЕЛИМИР БЕРТИЋ: Добро, још једно питање имам. Да ли ти је познато ко је Монтана?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је познато?

Опт.ВЕЛИМИР БЕРТИЋ: Бубњар Монтана?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Јесте познато ми је.

Опт.ВЕЛИМИР БЕРТИЋ: Да ли је једном било прилике прије пада Белог Манастира да је Монтана код робне куће, знаш где се то налази, значи близу Вардара са аутоматском пушком био пијан у цивилу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се сећате?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Не.

Опт.ВЕЛИМИР БЕРТИЋ: Па био си ту у близини, изашли су из Вардара, твоја група.

Сведок МАРКО МАРИЋ: Не.

Опт.ВЕЛИМИР БЕРТИЋ: Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само питање да поставим Вама. Је ли тачно ово што је изјавио сведок да сте га тукли?

Опт.ВЕЛИМИР БЕРТИЋ: Није тачно, ја сам га и питао нека ме погледа у очи и нек каже кад сам га тукао и где.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, кажете да није.

Опт.ВЕЛИМИР БЕРТИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете да нисте га тукли.

Опт.ВЕЛИМИР БЕРТИЋ: Не, стављам приговор, није тачно и није истина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За његовог брата да је био везан на ципу и да су га доводили, да је био свећеник.

Опт.ВЕЛИМИР БЕРТИЋ: Не, ја нисам уопште био тамо кад је он ухапшен нити сам знао да је био код «Наташе», а друга ствар не знам ни како је ушао у «Наташу» ако је била закључана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт.ВЕЛИМИР БЕРТИЋ: Ја знам где се то налази јер је то близу мог комшилука, друга ствар његов брат је ишо са мном у школу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овај свећеник?

Опт.ВЕЛИМИР БЕРТИЋ: Да, ишо са мном у школу, ја га нисам видео јак дуго времена, нити сам га тад у Белом Манастиру видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Хвала Вам. Има ли још неко питања? Хрњак, сачекајте сад Хрњак има питања, Ви сте већ поставили питање.

НН:..02.25.38..Ја се извињавам, ја бих само имао једну констатацију, једну исправку. Ова два господина који су били данас овде користе

термин «подрум», само да Вам кажем господине председниче то је била нова станица милиције где није био подрум, постојао је сутерен, једна нова зграда где су биле доле канцеларије, значи криминалистичке полиције и магацински простор и две просторије за.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то је само примедба. Питања, питам да ли има неко још, па да поставимо ми питања? Можете на крају само после имате Ви сте ионако, Ваш је сведок Ви имате право да поставите на крају. Вас су пустили после осам дана је ли тако?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте ишли у размену?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Не, они су водили у Борово Село, нисам ишао, морао сам се јављати ујутру, у подне, навече у касарну сваки дан сам се морао јављати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После тога нико Вас није више тукао нити?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Ја кад сам долазио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико сте дана остали још у Манастиру па сте отишли?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Па нисам пуно, једно седам-осам дана тако десетак дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Кад сте били доле тамо у том сутерену или подруму, како да га назовемо, јесте морали да певате неке песме? Да ли се сећате док сте Ви били да ли је тога било?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Ја сам био, нису ме терали али са стране су терали да пјевају пјесме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је долазио, ко је терао да певају песме?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Господин Вукшић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како, како се то одвијало?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Па долазили су, тукли су, да пјева пјесме не знам, неке српске пјесме, стварно ја, углавном морали смо пјевати неке пјесме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ли вам се делили неки папири да научите на ћирилицу да прочитате да научите?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Да, давали су, да, мада ја знам ћирилицу читати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сви смо учили у школи у некад бившој.

Сведок МАРКО МАРИЋ: Не, био сам у војсци у Крагујевцу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Вашег брата када су довели ту испред овог кафића, кажете био је везан, шта су Вам рекли шта ће се десити са њим ако Ви не изађете?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Викали су траже мене, пустићемо ти брата, као убићемо ти брата, пуцали су у зрак. У том кафићу је био још Миле Шеић, газда локала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, има ли неких питања? Изволите. Имате ли да истакнете неки одштетни захтев за ово што сте били?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Немам ништа, не треба ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немате?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Може само примедбе. Питања више немамо, завршили смо са питањима.

Сведок МАРКО МАРИЋ: Господине часни суде.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Председниче већа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само примедбе ако имате да чује и он примедбе.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Нема потребе, саслушајте да чујете шта ће он рећи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нема потребе, па рекли смо већ.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ви одмах хоћете питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, ја нећу питање, Ви хоћете питања, знате какав је закон.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Немојте тако, овај ЗКП читам 30 година. Имам предлог за суочење господине председниче већа да извршите суочење сведока и мог брањеника на околност да ли га је тукао или не? С друге стране стављам примедбе на његов кредибилитет и даћу доказе да је био у казненој евиденцији као малолетник осуђиван и тако даље, а Вама је овде данас то негирао, о томе ради и касније, господине председниче, добро то што.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То су примедбе, хоћете суочење.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Сад предлог, да донесете решење о суочењу на околност да ли је мој брањеник тукао господина Марка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ставићемо једно поред другога, станите ту, окрените се један према другом и реците то што сте рекли мени реците њему у лице.

Констатује се да суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се изврши суочење између сведока и оптуженог Велимира Бертића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Станите, нека упале овде, ту је укључен, Ви укључите овде. Изволите, окрените се слободно па реците њему у лице то што сте рекли нама данас.

Сведок МАРКО МАРИЋ: Ја сам рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли остајете при томе што сте рекли?

Сведок МАРКО МАРИЋ: Остајем при своме и добро знаш кад сте ме одвели и пред.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Њему, према њему се окрените.

Сведок МАРКО МАРИЋ: Одвели доље у не «Ремонт» него «Неимару» доље да сте метили пиштољ, да сте тражили спискове, да си ме ударао. Ја нисам реко да си ударио као господин Жућо али да си ме ударио ударио и иза тога стојим, не бих дошао овдје ништа лагат, имам троје дјеце, мислим да нема потребе. Господине часни суде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само према њему се окрените, молим вас, морате тако.

Сведок МАРКО МАРИЋ: Мени је Вас, ево пред свима, мени је жао оба двојице, оба двојице, нанели сте толко зла али ми је жао и жалим вас, мада сте ми нанели зло. Не мени и другима и опет вас жалим.

Опт.ВЕЛИМИР БЕРТИЋ: Добро, можеш ти да жалиш ја тебе само питам једну ствар.

Сведок МАРКО МАРИЋ: Ја сам рекао.

Опт.ВЕЛИМИР БЕРТИЋ: Ти си рекао под број један да сам дошао ја и он и да смо дошли у «Наташу» са тим ципом неким, који не знаш ни који, ниси хтео да одговорити и да смо ти довели брата.

Сведок МАРКО МАРИЋ: Био си са Ћелар Илијом.

Опт.ВЕЛИМИР БЕРТИЋ: Реци имена ко је кад знаш.

Сведок МАРКО МАРИЋ: Био си с Челар Илијом.

Опт.ВЕЛИМИР БЕРТИЋ: Ко још? 15 људи знаш пуно њих из Белог Манастира.

Сведок МАРКО МАРИЋ: Челар Илија знам, господин дошао иначе у Јагодњаку, из Енглеске који је мислим брату Стипи особно помогао као свећенику, он и још један свећеник који су се затекли.

Опт.ВЕЛИМИР БЕРТИЋ: Који су дошли, од тих 15 знаш сигурно који су? Спомињо си у бившем.

Сведок МАРКО МАРИЋ: Споменуо сам.

Опт.ВЕЛИМИР БЕРТИЋ: Кога? Јово Опачић?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, само тренутно ми суочавамо вас и њега, па кад, немојте ви да се мешате у суочење.

Опт.ВЕЛИМИР БЕРТИЋ: То је под број један, под број два ти кажеш да сам те ја туко, где? У «Неимару», «Ремонту», где?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То смо чули већ.

Сведок МАРКО МАРИЋ: Рекао сам.

Опт.ВЕЛИМИР БЕРТИЋ: Реко си, ја кажем да није истина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Остаје свако при своме. Добро.

Констатује се да је завршено суочење. Сваки је од странака остао при своме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Седите, седите.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Примедба председниче.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не може више питања смо завршили.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ја имам да ставим примедбу да констатујете на суочењу да цело време сведок није гледао у очи. Констатујте како суочење изгледа.

Сведок МАРКО МАРИЋ: Гледао сам у очи.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: На записник, да га није гледао у очи, да сте три пута упозорили, да сте га и ви упозорили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То се чује овде.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да гледа нон-стоп.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то ставите примедбу. Имате ли Ви питање? Хоћете питање?

НН:..02.32.06..поставим питање једно, Ви сте рекли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Завршили смо, мало пре сам Вам дао право да постављате питања, једино сад може тужилац зато што је његов сведок.

То је све што имам да изјавим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја нећу питање али ћу да приговорим на ову изјаву што је рекао бранилац јер није тачно да га није гледао сведок у очи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Имамо и видео и све. Хвала вам. Ево овако. Можете да идете, хвала вам што сте дошли и што сте дали свој исказ. Слободни сте можете да идете.

Сведок МАРКО МАРИЋ: Часни суде, хтио сам Вас замолити, ову изјаву што сам дао да ли ја могу добити једну копију можда да имам за свој архив.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете.

Сведок МАРКО МАРИЋ: Може.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али послаћемо на Вашу адресу, имајући у виду што је ово, мора транскрипт да се прекуца, па чим буде прекуцано послаћемо Вама.

Сведок МАРКО МАРИЋ: Хвала лијепа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нема проблема.

Сведок МАРКО МАРИЋ: Јесам слободан?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте.

Сведок МАРКО МАРИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево овако, требамо, само саслушајте, требамо 18, 19. и 20.јануара су заказана саслушања даље сведока, заузета је судница, требали смо да саслушамо преко видео конференције са Осијеком, међутим имајући у виду да Осијек у том тренутку нема слободну

судницу, саслушаће се сведоци који су у Србији овде. Значи почећемо саслушање, добићете списак сведока да видимо према данима, ту треба да се саслуша Милорад Обрадовић, Дане Бранковић, Радослав Здјеларевић, Јован Мрца, Миленко Стојић, Марко Зубић, Томо Совић, Милован Кондић, Перо Ускоковић, Душко Ненадовић, Живко Тутук, Дмитар Јанус, Владан Љубинковић и Светозар Парента. Само да вам објасним још једну ствар 20-ог је колико свети, сад питам да ли неко прославља славу или не. Значи онда ћемо само 18. и 19. ја ћу погледати који је број сведока у та два дана, добићете писмено који су сведоци позвани да би могли да се спремите, а за ове остале сведоке договоримо се, видећемо преко Жупанијског суда у Осијеку када они могу да видео конференцију.

Адв.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Господине председниче, само да Вас питам, ми ћемо можда у међувремену ићи с некаквим доказним примедбама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Доставите, све што имате доставите писмено нема никаквих проблема, суд ће погледати и рећиће да ли ће те доказе прихватити, то није проблем.

Констатује се да је главни претрес завршен у 12 часова и 34 минута.

Наставак се заказује за 18. и 19.јануар 2011.године.

Записничар

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА